

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΑΣΜΑΤΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Έτος 6ον Ἀριθ. 431

Διευθυντής : ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Ἀθήναι.—Πέμπτη 11 Ἀπριλίου 1913

K. KOLMAN

«Ὁ γλυκύ μου ἔαρ...»

Ἡ μετάνοια τοῦ Ἰούδα

(Εἰκὼν E. Armitage)

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΖΩΗ

Σπανίως και, κατά, τύχην οι τοιμηροί άνθρωποι, οι φίλοι των αγώνων, των περιπετειών και των κινήσεων, φθάνουν εις το φυσικόν τέγμα της ζωής. Όταν ανηγγέθη, ότι ο Κωνσταντίνος Μάνος εκρημνίσθη και απέθανεν ως ναυαγός του αέρος, οι γνωρίζοντες τον άνδρα κατελήθησαν, αλλά δεν εξεπλάγησαν διόλου. Δεν υπάρχει ωραιότερα ζωή, από εκείνην που προκαλεί διαρκώς και άνησιν τον θάνατον. Και η ζωή του Κωνσταντίνου Μάνου, η τραγική τελειωθείσα, έπληξε μία ώραία ζωή. Καθ'αυτό ήτο η μεστή ζωή ενός άνοστορου σπέρματος. Γελών και άστενόμενος, αλλά κατά βάθος σοβαρολογών, ο Μάνος, γηισίος άριστοκράτης, βεβαίωνεν ότι δεν υπάρχει καλλίτερον σπέρμα από τον κόλπον και την επανόσταση. Του ήρσε γά τα κίνημα και να τα διευθύνει όλα. Και όπως έφύριε στους Όλυμπος, ως αλτάρχης εις το Στάδιον, έβρισκε και ως αντίρτης εις την Μακεδονίαν ή ως επαναστάτης εις το Θέρσιον. Τίποτε δεν άπεστέρετο περισσότερο από την άνάστασιν, την ήσυχίαν και την ειρήνην. Διά να διατηρή, φαίνεται, εις την θείαν, άνάστασιν γλήνην το πνεύμα του, ειχε ενάγκην να καταπονή διαρκώς το σώμα. Δι' αυτό δεν ήσυχάζεν ούτε στιγμήν. Ταξείδια, άγώνες, επαναστάσεις, πόλεμοι, περιπέτειαι, κομήματα, κινήσεις, φιλοδοξίες, πλούσιος, με μεγαλόν όνομα και μεγαλήν καρδίαν. Με όλ' αυτά ήτο κατ' έαυτήν ήτο το καλλίτερον του έργου, έγραπεν, ως γνωστόν, και όρατα πρωτότυπα ποιήματα, και μετέφρασεν εις λαζων τοις δημοτικώς στίχους την Σοφοκλείην «Αντιγόνην».

Τον έγγόρσια ως λόγιον, όλιγον καιρόν άφου επανήλθε, νεώτατος, από την Βιέννην, όπου διετέλεσεν άναγνώστης της άλχημικής αυτοκρατορίας Έλνσάβετ. Κ' ένας άλλος Έλλην ποιητής, ο Κωνσταντίνος Χρηστομάνος, έχμεν εις την ίδίαν θέσιν και ειχε κατά την νεότητην του την ίδίαν γοητείαν — το όραμα μιας άπεροχού γυναικείας ύπαρξεως. 'Ητο δυνατόν, εις τα τριώβδια των εφηβικών των καρδιών, κρυφά, μυστικά, να μιν έγχοιτεόντο ως ποιητά και οι δύο ;...

Και ο μιν Χρηστομάνος έγραψε περί της Έλνσάβετ δόκιμον βιβλίον, ο δε Μάνος ένα «τραγουδάκι» από τρία μόνον τετράστιχα. Και όμως, το τραγουδάκι του Μάνου λέγει όλα και το βιβλίον του Χρηστομάνου. Αν θέλετε μάλιστα, τα λέγει καλλίτερα, ύπερβολικώτερα, σεμνότερα και συγχρόνως αξιοπρεπέστερα. 'Αλλά διαβάστε το καλλίτερα. Τα αντίγραφο έδω, το πολύτιμον αυτό δοκουμένο από την «Εικονογραφημένην Έστίν» του 1895, όπου έπωροδοήμοσιεύη :

Ελνούσαν ζ' άνιτητα λουλούδια
Τη νύχτα με μίαν άπειρη εινούδι.
Τ' άρβόνα λέν έρωτικά τραγουδία
Π' αντίλαλουν μέσ' στή σγαλιά.

Και το φεγγάρι αδιάκοτο προβαίνει
Μέσ' απ' τα φύλλα μ' όνη τραγική.
Ακούουθ' μορφή μαυροπνεμένη
Πού προχωρά με χόρι μυστική.

Είπε στίμης, ποδ' μέσ' το νού μας ζούνε,
Είπε στίμης, ποδ' δεν ξεγνά κανείς.
Τα λουλούδια που κρυφομυλούνε,
Λέν: «Η Βασίλισσα κι' ο Ποιητής».

Δεν είνε άριστοέργημα λεπτότης αυτό το τραγουδάκι; Τι σμύρον και τι υπερέβανον μαζί! «Η Βασίλισσα κι' ο Ποιητής». Η μία μεγαλειότης άπέναντι της άλλης...

«Ας τελειώσω μ' έν ανέκδοτον, χαρακτηριστικόν της άφελείας και της αγαθότητος του ποιητού. Είς τού Σουρή, όπου τον κωόν έν έμαρ ένμαρ έπέναντι μόνον λόγιον, συχνά έβριζαν τον νεώρον Μάνον, άγαθητότατον εις όλους, να τους άπαγγέλλη ποιήματά του, τα όποια με το φιλικόν και συναδελφικόν ύμνος, έσχαλαζον περικακίως. Ένα βράδυ ο Μάνος έθύμωσε :

— Θά σάς άπαγγέλλω κ' ένα καινούριον, τούς έλεπε, αλλά τα σόλια, σάς παρακαλώ πολύ, ή στήν άρχή ή στο τέλος! Τ' άκούετε; 'Αλλοιούτα θά πώσω!

Κ' εύθις άμέσως, με το θεακτικόν του μειδίαμα, προσέθεσε :

— Και στή μέση! κύριοι, και στή μέση! 'Οποτε θέλετε! Δεν με μέλει!

Και άρχισε ν' άπαγγέλλη την «Ιουδήθ».

Αλλά τα σόλια έπαυσαν.

Γέρην, Σενόπουλος

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Το «Χαμηδύ», εισελθόν εις την Έρυθράν θάλασσαν κατέβησαν εις την Άραβικήν πόλιν Χοδείδαν.

Οι νεκροί των άτιμών αεροπόρων Ε. Αργυροπούλου και Κ. Μάνου, μεταφερθέντες ένταυθα εκ Θεσσαλονίκης εκηδέυσθησαν έπιοήμως και μεγαλοπρεπώς.

Το δικαιοστάσιον παρτάθη επί ένα μήνα άκόμη.

Ο Μ. Ραββίνος της Θεσσαλονίκης Ιακώβ Μείρ απέστειλεν έπιστολήν προς τον Αρχιεπίσκοπον της Σόφιας, έξαιρών εις αυτήν τα δαύματα της Έλληνικής διοικήσεως εις την Θεσσαλονίκην.

Ο ύπουργός των Έσωτερικών κ. Ρέπουλης υπέβαλεν εις την Βουλήν νομοσχέδιον περί μεταναστεύσεως.

Την Κυριακήν εις τα Ιωάννινα συνεκροτήθη μέγα συλλαλητήριον διαμαρτυρίας διά τας τάσεις τινών εκ των Μ. Δυνάμεων όπως άπαχθή μέρος της 'Ηπειρου εις την Άλβανίαν.

Η άπεργία των γαιωθακεργατών Πελαγονίδς εξακολουθεί, μη επερχομένης συνδιαλλαγής.

Εις τας Πάρας έξεφορήγη παρκαία εις την όδον Άνεξαρτησίας άποτεφρωσάσα οσφάν οσφάν και επενεγκούσα ζυμίας 200 χιλ. δραχμ. περίπου.

Άπεφασίσθη όπως ο Αιτοκράτωρ της Γερμανίας έπισκεφθή την Κέρκυραν την 22 Μαΐου έ. έ.

Την παρελθούσαν Δευτέραν μ. μ. έπεδόθη εις τούς προεβούτας των Μ. Δυνάμεων ή ταύτοσημος άπάντησις των Συμμάχων Βαλκανικών Κρατών εις την τελευταίαν διακοίνωσιν περί της ειρήνης. Διά της άπάντησεως ταύτης οι Σύμμαχοι δέχονται την μεσολαβήσιν μετ' επιφύλαξεως όμως εις τούς όρους.

Αί έγγραφικά της Βουλής μας εξακολούθησαν μέχρι της Τρίτης.

Την μεσημβρίαν της Τρίτης ή ειδικώς καταρτισθείσα προεβεία Βουλευτών άνήλθεν εις τ' Ανάκτορα και υπέβαλεν εις τον νέον Βασιλέα τα συζητηρήματα της Βουλής διά την άνοδόν του εις τον θρόνον.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΣΟΒΑΡΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ

Αμφιβάλλω, εάν ύπάρχη άνθρωπος ελθών εις Αθήνας, χωρίς να έγνώσκει την χαλκοπράσινην φυσιογνωμίαν του περιφήμου Τσιν-Τσών, του έξελληνισθέντος αυτού άνδρος της χώρας των χουανθιμένων.

Προσέτι λοιπόν, ενώ με μίαν παρέαν εδρισκόμεθα εις το «Πανελλήνιον», εισέρχεται ή έν λόγω προσωπικότης και κάθεται δίπλα μας κρατών ένα χειρόγραφον εις το χέρι τόσον επιδεικτικά, ώστε μοδ' εκίνησε την περιέγραψιν.

Τι; κανένα θεατρικόν έργον μήπως έτοιμάζεις; τον ήρώτησα.

Όχι τέτοιο πράγμα, μοδ' άπήντησε με το γνωστόν του μυστηριώδες μειδίαμα.

Αλλά λοιπόν μήπως στίχους;

Είχε κάτι πολύ σοβαρόν έλα να σοδ' το ποδ' ύπό έχειμύθειον.

Πρόκειται περί του πως ο πρόγρηψ Γεώργιος της Ελλάδος θά γίνη Αυτοκράτωρ της Γαλλίας; και ίδου το σχέδιον, το όποιον περιγράφω εις αυτήν έδω την άναφοράν, την προαρισμένην διά τον πρόγρηψα :

Έγώ εύρηκα ένα είδος αεροπλάνου, ποδ' μπορεί να σηκώσει πολλές, άπειρες καταστρεπτικές εκρηκτικές ύλες: την έφευρεσίν μου αυτήν την γνοστοποιώ εις την Αυτού 'Υψηλότητα, γιά να την άνακινώσω εις την Γαλλικήν Κυβέρνησιν. Όταν δέ το Γαλλικόν Κράτος έχη εις χείρας του την έφευρεσιν αυτήν, θά ειπή εις την Γερμανίαν :

«Έγώ δίδεις πίσω τα πέντε δισεκατομμύρια με την 'Αλατίαν και Λωραινήν ή σοδ' κατακαίω το Βερολίνον.

Και έτσι, με την εδρευσίαν, ποδ' θά παρέξη ο πρόγρηψ μας εις το Γαλλικόν Έθνος, θά άνακηρυχθή από 'εγνωμοσύνην Αυτοκράτωρ των Γάλλων, άφου έχει σύζυγον άπόγονον του Βοναπάρτου.

Αί! πώς σοδ' φαίνεται; πρώτης τάξεως σοβαρόν σχέδιον.

Δεν ύπάρχει κομμία άμφιβολία, φίλε κ. Τσιν-Τσών, του άπήντησα. Αλλά τί θά ζητήσης εσύ ως αντίλλαγμα από τον Πρόγρηψα;

Αί! πώς σοδ' φαίνεται; πρώτης τάξεως σοβαρόν σχέδιον.

Δεν ύπάρχει κομμία άμφιβολία, φίλε κ. Τσιν-Τσών, του άπήντησα. Αλλά τί θά ζητήσης εσύ ως αντίλλαγμα από τον Πρόγρηψα;

Αί! πώς σοδ' φαίνεται; πρώτης τάξεως σοβαρόν σχέδιον.

Δεν ύπάρχει κομμία άμφιβολία, φίλε κ. Τσιν-Τσών, του άπήντησα. Αλλά τί θά ζητήσης εσύ ως αντίλλαγμα από τον Πρόγρηψα;

— Έγώ; Τίποτε! Με φθάνει το όνός. Αλλά σέ παρακαλώ να μη πής σέ κανένα τίποτε γιά το σχέδιόν μου, διότι το κρατώ πολύ μυστικόν. Βλέπεις οι δημοκρατικοί της Γαλλίας θά μπούν σέ κίνησιν...

— Ηούχασε: θά είμαι τάφος.

Και διά να είμαι συνετής εις την ύπόθεσιν μου, σάς παρακαλώ πολύ, άναμνησται να κρατήσετε και σεις την έπαβλωμένην εις το σοβαρόν μυστικόν έγχεμθειαν...

Ο Μόνος

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

Αυτάς τας ήμέρας γεμίζουν αι εκκλησιαί από τούς και τας φιλοδημούς. Άνθρωποι μη μεταβαίνοντες καθ' όλον το έτος εις την εκκλησίαν, αυτάς τας ήμέρας το θεωρούν άμνητήρια βαρύ να λείψουν από τας άκολουθίας των Παθών. Άκόμη αξιοπαράστητον είνε δι ες τας Αθήνας τας ήμέρας αυτάς—και μόνον τας ήμέρας αυτάς—γίνεται συναγωνισμός μεταξύ των εκκλησιών διά την επίδειξιν καλλιτέρως εκκλησιαστικής μουσικής.

Κατ' άλλους αυτό ύπερβαίνει τα διαγεγραμμένα παλαιά όρια, άλλα κατ' άλλους ο συναγωνισμός είνε και τι δέξονται, ποδ' καλόν θά ήτο να έγίνετο καθ' όλον το έτος.

Η ΔΑΦΝΗ

Με την ευκαιρίαν του έορτασμού της επηροίδος της ήρωϊκής έξόδου του Μεσολογγίου, ή όποια κατ' έτος έορτάζεται την Κυριακήν των Βαίων, έφέτος συνελήφθη και έξτελέσθη μία όμοιοτάτη έμπνευσις.

Δάφνη, συλλεχθείσα εις τούς βρεγμένους από τα πρόσφατα άόκη ήρωϊκά αίματα 'Ηπειρωτικούς βράχους, έστάλη εις το Μεσολόγγι όπως κατατεθή επί του τάφου των 'Ηπειρωτών ήρώων των πεσόντων εις την έξοδον του Μεσολογγίου. Έτσι κάτω από την δάφνην έδοσαν τα χέρια οι άθάνατοι ήρωες, οι πεσόντες τότε και τώρα, στο Μεσολόγγι και στήν 'Ηπειρον, διά να δώσουν και σ' αυτό και σ' εκείνην την έλευθερίαν.

Η 'Ηπειρωτική δάφνη κατετέθη εις τούς τάφους των 'Ηρώων εις το Μεσολόγγι την Κυριακήν των Βαίων από τον διαγέγονον και πολιτευτήν κ. Β. Καραπάνον. Η τσσα συμβολισάσα αυτή δάφνη ήτο δεμένη με μίαν ταυίαν να ναγοράφουσαν τα έξής όρατα λόγια :

«Η 'Ηπειρος έλευθερά εις τούς Έλευθέρους Πολιορκημένους».

ΤΟ ΨΗΛΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Το ψηλό καπέλλο ήρχισε να κίνην κατακίσε εις τας Αθήνας.

Από την ήμέραν, κατά την οποίαν ο Προΰπουργός κ. Βενιζέλος, άκολουθών την λουδιναιαν μόδα, άντεκατέστη το μαγαλά του με τον λείον μαύρον ύψηλόν πύλον, ήρχισε το καπέλλο αυτό να μάς κατακτά.

Έγώ άλλοτε δεν έβλεπε κανείς εις τας Αθήνας ούτε ίγνος ψηλού καπέλλου—έντός μόνον των επισήμων τελείον—τώρα βλέπει κανείς εις τούς περιπάτους μερικούς—προς το παρόν 5-6 μόνον—φέροντας ύψηλόν πύλον.

Τάχα μήπως άπειλείται γενίκευσις της μόδας αυτής;

Το πράγμα είνε βεβαίως κάτωσ δισκόλιον διά τας Αθήνας, όσον και άν εις το λουδιναιαν σήμερον και εις το Παρίσι άλλοτε, το ψηλό καπέλλο έθεωρείτο άναπόφευκτον εις τούς καθώς πρέπει κυρίως.

Άλλως τε τώρα παμάνει και το καλοκαίρι, όποτε κυριαρχεί το νυδάκι.

Έν τούτοις όμως δεν είνε αδύνατος και ή γενίκευσις της μόδας του ψηλού καπέλλου...

ΕΝΑ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Βέβαια θά έχητε την περιέγραψιν να μάθετε πως φυλάσσονται τα δισεκατομμύρια του Μόργκαν.

Ίδου λοιπόν.

Είς την έν Νέα Υόρκη Τράπεζάν του ο Μόργκαν έχει ένα τεράστιον και τελειότατον χρηματοκιβώτιον, το όποιον έχει ασφαλισθή εις μίαν εταιρίαν. Το κιβώτιον αυτό έχει τοιαύτα μηχανήματα, όστε διαν άνοίγεται, έστο και

Η ΓΥΜΝΟΤΗΣ

Η ζήτη άρχισε και αι κυρία και αι δεσποινίδες των Αθηνών απεύθυνον να μάς παραστήσουν την θερμήν μύδα.

Αλλά έφίστες ή μόδα του θέρους, καθώς φαίνεται, θά μάς παρουσιάση άρθρόνως τας αμερικανικές καλονάδες των Αθιδών. Τρίγωνα γυμναστικής γενναία εμφανίζονται από του καλοκαιρός το στήθος, τα μανίκια κονταίνονται...

Όσον άόκη να προχωρήση ή μόδα αυτή, να λείψουν διά τας κομμάς Αθιδας :

—Τι όρασις ποδ' είνε ντυμένη!

—Τι όρασις ποδ' είνε γυμνή!

—Τι όρασις ποδ' είνε γυμνή!

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ

Ποτέ δεν θά λησμονήσω την κομικοτραγικήν σπηγήν ή όποια έλαβε χώραν εις την εδ' όρχον πλατείαν ένός από τούς πολλούς λεγόμενους του νησιού μου πρό εικοσαετίας πρην, κατά την έσπέραν της Μεγάλης Πέμπτης, και της όποιας δυστυχώς ήμην ένα από τα πολλά δράσαντα κατ' αυτήν πρόσφατα, παρ' την μαζόν μου ήλκιναν.

Έρχομαι κίνην κατά τας προηγουμένας δλοταπίας όσα δεινία κλαρίων έλαμνε κλέψη από τούς και τας φιλοδημούς. Άνθρωποι μη μεταβαίνοντες καθ' όλον το έτος εις την εκκλησίαν, αυτάς τας ήμέρας το θεωρούν άμνητήρια βαρύ να λείψουν από τας άκολουθίας των Παθών. Άκόμη αξιοπαράστητον είνε δι ες τας Αθήνας τας ήμέρας αυτάς—και μόνον τας ήμέρας αυτάς—γίνεται συναγωνισμός μεταξύ των εκκλησιών διά την επίδειξιν καλλιτέρως εκκλησιαστικής μουσικής.

Κατ' άλλους αυτό ύπερβαίνει τα διαγεγραμμένα παλαιά όρια, άλλα κατ' άλλους ο συναγωνισμός είνε και τι δέξονται, ποδ' καλόν θά ήτο να έγίνετο καθ' όλον το έτος.

Η ΔΑΦΝΗ

Με την ευκαιρίαν του έορτασμού της επηροίδος της ήρωϊκής έξόδου του Μεσολογγίου, ή όποια κατ' έτος έορτάζεται την Κυριακήν των Βαίων, έφέτος συνελήφθη και έξτελέσθη μία όμοιοτάτη έμπνευσις.

Δάφνη, συλλεχθείσα εις τούς βρεγμένους από τα πρόσφατα άόκη ήρωϊκά αίματα 'Ηπειρωτικούς βράχους, έστάλη εις το Μεσολόγγι όπως κατατεθή επί του τάφου των 'Ηπειρωτών ήρώων των πεσόντων εις την έξοδον του Μεσολογγίου. Έτσι κάτω από την δάφνην έδοσαν τα χέρια οι άθάνατοι ήρωες, οι πεσόντες τότε και τώρα, στο Μεσολόγγι και στήν 'Ηπειρον, διά να δώσουν και σ' αυτό και σ' εκείνην την έλευθερίαν.

Η 'Ηπειρωτική δάφνη κατετέθη εις τούς τάφους των 'Ηρώων εις το Μεσολόγγι την Κυριακήν των Βαίων από τον διαγέγονον και πολιτευτήν κ. Β. Καραπάνον. Η τσσα συμβολισάσα αυτή δάφνη ήτο δεμένη με μίαν ταυίαν να ναγοράφουσαν τα έξής όρατα λόγια :

«Η 'Ηπειρος έλευθερά εις τούς Έλευθέρους Πολιορκημένους».

ΤΟ ΨΗΛΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Το ψηλό καπέλλο ήρχισε να κίνην κατακίσε εις τας Αθήνας.

Από την ήμέραν, κατά την οποίαν ο Προΰπουργός κ. Βενιζέλος, άκολουθών την λουδιναιαν μόδα, άντεκατέστη το μαγαλά του με τον λείον μαύρον ύψηλόν πύλον, ήρχισε το καπέλλο αυτό να μάς κατακτά.

Έγώ άλλοτε δεν έβλεπε κανείς εις τας Αθήνας ούτε ίγνος ψηλού καπέλλου—έντός μόνον των επισήμων τελείον—τώρα βλέπει κανείς εις τούς περιπάτους μερικούς—προς το παρόν 5-6 μόνον—φέροντας ύψηλόν πύλον.

Τάχα μήπως άπειλείται γενίκευσις της μόδας αυτής;

Το πράγμα είνε βεβαίως κάτωσ δισκόλιον διά τας Αθήνας, όσον και άν εις το λουδιναιαν σήμερον και εις το Παρίσι άλλοτε, το ψηλό καπέλλο έθεωρείτο άναπόφευκτον εις τούς καθώς πρέπει κυρίως.

Άλλως τε τώρα παμάνει και το καλοκαίρι, όποτε κυριαρχεί το νυδάκι.

Έν τούτοις όμως δεν είνε αδύνατος και ή γενίκευσις της μόδας του ψηλού καπέλλου...

ΕΝΑ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Βέβαια θά έχητε την περιέγραψιν να μάθετε πως φυλάσσονται τα δισεκατομμύρια του Μόργκαν.

Ίδου λοιπόν.

Είς την έν Νέα Υόρκη Τράπεζάν του ο Μόργκαν έχει ένα τεράστιον και τελειότατον χρηματοκιβώτιον, το όποιον έχει ασφαλισθή εις μίαν εταιρίαν. Το κιβώτιον αυτό έχει τοιαύτα μηχανήματα, όστε διαν άνοίγεται, έστο και

Η ΓΥΜΝΟΤΗΣ

Η ζήτη άρχισε και αι κυρία και αι δεσποινίδες των Αθηνών απεύθυνον να μάς παραστήσουν την θερμήν μύδα.

Αλλά έφίστες ή μόδα του θέρους, καθώς φαίνεται, θά μάς παρουσιάση άρθρόνως τας αμερικανικές καλονάδες των Αθιδών. Τρίγωνα γυμναστικής γενναία εμφανίζονται από του καλοκαιρός το στήθος, τα μανίκια κονταίνονται...

Όσον άόκη να προχωρήση ή μόδα αυτή, να λείψουν διά τας κομμάς Αθιδας :

—Τι όρασις ποδ' είνε ντυμένη!

—Τι όρασις ποδ' είνε γυμνή!

—Τι όρασις ποδ' είνε γυμνή!

σκοτεινή, από την έλλειψη των κλαρίων γιά τη φωτιά, πλατεία της εκκλησίας, ειχε συναθροισθή όλος ο μικρόκοσμος και ή μορταρία της ένορίας, ένθ' μέσα εις τον ναόν ειχαν άρχισή τα Δώδεκα Ευαγγέλια. Από μακριά έβλέπαμε ζηλοτύπους τα έξωτερικά των άλλων εκκλησιών να λαμποκοπούν από της φωτιές, και ή άπελπισία, ή μανία, ή λύσσα μας—κυριολεκτικώς—μάς έφεραν την σκέψιν να τρέξουμε, να πάρουμε απ' αυτές όσα κλαριά ειχαν άκωστα άκόμη, γιά τη δική μας. Πόσες φορές δεν είχαμε αναδειχθή ήρώες τοιούτων κατορθωμάτων!

Άμέσως λοιπόν ή εκ γαβριάδων γερούσια συνήλθεν εις ιδιαίτερον σύσκεψιν. Έμεις οι μικροί έβλέπαμε αυτούς επί πολύ χειρονομώντας, συζητούντας θορυβώδως, προσπαθώντας μ' άλλους λόγους να εδρουν τρόπον να μη μείνη ή πλατεία μας σκοτεινή κατά το ύπόλοιπον της βραδυάς εκείνης. Και εδρουν τον τρόπον, τον όποιον έκάλειν έμας, τον μικρόκοσμον, να μάς άνακαινώσουν—μυστικώς το τρόπον.

Μας ειπαν λοιπόν τα έξής λακωνικώτατα :

—Γιά να μη μεινουμε χωρίς φωτιά άπόψε—γεροντοσύνη! γιά την ένορία μας—πρέπει να πάρουμε τη βάρκα του μαρτυρία Παναγή του ένόστιου μας, ποδ' εκκλησιάζεται αυτήν την ώρα, απ' τ' άκριονά της άγιο-Μάρας. Άλλο πρόχειρο μέσο δεν ύπάρχει.

Η άπόφασις ήτο τοιμηροή. Δεν ήτο καινούργια ή βάρκα, αλλά μ' αυτήν ο άνθρωπος έπείριζε το ψυμί του. Κατεστρεφάμεν λοιπόν περιουσίαν, άφαικνός δέ την επομένη ή άστυνομία θά έτίθετο εις καταδίωξιν τον δράστον.

Αλλά αυτό ήτο όλιγον έμπρός εις την ιδέαν να μείνουμε χωρίς φωτιά ένέκον το βράδυ. Μήπως άλλοτε, εις παρόμοιες περιστάσεις, δεν είχαμε ξεκαρφώσει πόρτες και παράθυρα, όχι

μόνον από άκατοίχετα, αλλά και κατοχημένα σπείτα, των όποιων οι κάτοικοι εκκλησιάζοντο την ώρα της επιδρομής μας; Και λοιπόν, άμ' έπος άμ' έργον.

Το πρώι ο μαρτυρία Παναγής έλποθύμεν επί του νεοδ' βάρου της άναφλεγίσεως βάρκας του και ή άστυνομία, πληροφορηθείσα το γεγονός, άπεφάσισε την καταδίωξιν των δραστονών, άφαικνός δέ την επομένη ή άστυνομία θά έτίθετο εις καταδίωξιν τον δράστον.

Αλλά αυτό ήτο όλιγον έμπρός εις την ιδέαν να μείνουμε χωρίς φωτιά ένέκον το βράδυ. Μήπως άλλοτε, εις παρόμοιες περιστάσεις, δεν είχαμε ξεκαρφώσει πόρτες και παράθυρα, όχι

μόνον από άκατοίχετα, αλλά και κατοχημένα σπείτα, των όποιων οι κάτοικοι εκκλησιάζοντο την ώρα της επιδρομής μας; Και λοιπόν, άμ' έπος άμ' έργον.

Το πρώι ο μαρτυρία Παναγής έλποθύμεν επί του νεοδ' βάρου της άναφλεγίσεως βάρκας του και ή άστυνομία, πληροφορηθείσα το γεγονός, άπεφάσισε την καταδίωξιν των δραστονών, άφαικνός δέ την επομένη ή άστυνομία θά έτίθετο εις καταδίωξιν τον δράστον.

Αλλά αυτό ήτο όλιγον έμπρός εις την ιδέαν να μείνουμε χωρίς φωτιά ένέκον το βράδυ. Μήπως άλλοτε, εις παρόμοιες περιστάσεις, δεν είχαμε ξεκαρφώσει πόρτες και παράθυρα, όχι

μόνον από άκατοίχετα, αλλά και κατοχημένα σπείτα, των όποιων οι κάτοικοι εκκλησιάζοντο την ώρα της επιδρομής μας; Και λοιπόν, άμ' έπος άμ' έργον.

Το πρώι ο μαρτυρία Παναγής έλποθύμεν επί του νεοδ' βάρου της άναφλεγίσεως βάρκας του και ή άστυνομία, πληροφορηθείσα το γεγονός, άπεφάσισε την καταδίωξιν των δραστονών, άφαικνός δέ την επομένη ή άστυνομία θά έτίθετο εις καταδίωξιν τον δράστον.

Αλλά αυτό ήτο όλιγον έμπρός εις την ιδέαν να μείνουμε χωρίς φωτιά ένέκον το βράδυ. Μήπως άλλοτε, εις παρόμοιες περιστάσεις, δεν είχαμε ξεκαρφώσει πόρτες και παράθυρα, όχι

μόνον από άκατοίχετα, αλλά και κατοχημένα σπείτα, των όποιων οι κάτοικοι εκκλησιάζοντο την ώρα της επιδρομής μας; Και λοιπόν, άμ' έπος άμ' έργον.

Το πρώι ο μαρτυρία Παναγής έλποθύμεν επί του νεοδ' βάρου της άναφλεγίσεως βάρκας του και ή άστυνομία, πληροφορηθείσα το γεγονός, άπεφάσισε την καταδίωξιν των δραστονών, άφαικνός δέ την επομένη ή άστυνομία θά έτίθετο εις καταδίωξιν τον δράστον

ΤΙ ΑΠΕΓΕΙΝΕΝ Ο ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ

Περί τὸ ὄνομα τοῦ Ποντίου Πιλάτου τοῦ δι-
οικητοῦ τῆς Ἰουδαίας καὶ Σαμαρείας ἀπὸ πα-
λαιωτάτων χρόνων, ἐσηματίσθη μέγα πλῆθος
μύθων καὶ παραδόσεων. Ἐνε δὲ γνωστὸν
ὅτι, μόνον ἐκεῖ ὅπου ἡ ἱστορία ἀρχίζει νὰ
σικπᾷ, ἐμφανίζεται ἡ φαντασία!

Ὁμοφώνως σχεδὸν ὅλοι οἱ περὶ Πιλάτου δι-
μουνηθέντες μῦθοι, ἀναφέρουν ὅτι ὁ ἐπαρ-
χος τῆς Ἰουδαίας ἐτελείωσε τὸν βίον του ὡς
αὐτόχειρ. Καὶ ἡ αὐτοκτονία οὗτη τοῦ Πιλάτου
παρουσιάζεται ὑπὸ ποικίλας μορφάς.

Ἐἶχον παρῆλθαι ἱκανὰ ἔτη ἀπ' ὅτου ὁ Πιλά-
τος, πιεζόμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἠναγκάσθη νὰ
ἐκτελέσῃ τὴν κατὰ τοῦ Χριστοῦ θανατικὴν ἐ-
κτέλεσιν.

Ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, γέρον ἤδη, αἰσθά-
νεται εἰς ἓνα, διὰ μέσου τῆς Καρπινίας ταξεί-
διόν του, νὰ πλησιάσῃ δι' αὐτὸν ἡ στιγμή τοῦ
θανάτου. Πληροφορεῖται, ὁμοῦ, ἀπὸ ἓνα σκλάβ-
βον του, περὶ ἐνὸς Γαλλοκαίου θαυματουργοῦ,
ὁ ὁποῖος ἠδύνατο νὰ θεραπεύῃ τοὺς λεπροῦς,
εἰς τοὺς τυφλοὺς νὰ δίδῃ τὸ φῶς, καὶ τοὺς ἐ-
τοιμοθανάτους νὰ καθιστᾷ ὑγιεῖς. Ὁ αὐτοκρά-
τωρ πλήρης ἐλπίδος, ἀποστέλλει εἰς Παλαιστί-
νην ἓνα ἀπεσταλμένον. Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς—ὁ Γα-
λλοκαῖος θαυματουργός—εἶχεν ἤδη πρὸ πολλοῦ
στοιρωθῆ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁμοῦ ἡ ἁγία Βερο-
νίκη, ὑπόσχεται νὰ σώσῃ τὸν αὐτοκράτορα καὶ
ὁ ἀπεσταλμένος ἐπιστρέφει μετὰ τοῦ ἐπαρχοῦ,

τοῦ Πιλάτου. Ὁ Πιλάτος τυγχάνει οὐκ ἦντον
εὐμενοῦς ὑποδοχῆς παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος—
καθ' ὅσον οὗτος ἐληγοφόρηθ' ὅτι ὁ Πιλάτος
πισθεῖς ἠναγκάσθη νὰ σταυρώσῃ τὸν Ἰησοῦν
—δε ὁμοῦ ὁ Πιλάτος ἠθέλησε νὰ ἐκβάλλῃ τὸ
ἐρυθροῦν θρασμά, ὅπερ εἶχε κληρονομίῃ παρὰ
τοῦ Χριστοῦ, προκαλεῖ τὸν θυμὸν τοῦ αὐτο-
κράτορος, ὁ ὁποῖος καταδικάζει αὐτὸν εἰς θά-
νατον. Ὁ Πιλάτος ὁμοῦ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν
θανατικὴν ἐκτέλεσιν αὐτοκτονεῖ δι' ἐγγεiri-
δίου.

Καὶ αὐτὰ μὲν ἀναφέρει ἡ μία ἔκδοσις. Κατ'
ἄλλην ὁμοῦ παρῶσιν, ὁ Πιλάτος ἐξορίσθη
μόνον ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος εἰς τὴν Βιγέκταν
πολιν τῆς Μεσημβρινῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ ὑπάρχει
ἀκόμη καὶ σήμερον ἐνὸς πύργου, ὁ ὁποῖος λέ-
γεται ὅτι ἐξημερώσεν εἰς τὸν ἐξοριστὸν ὡς
τόπος διαμονῆς. Ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον ἔμεινεν
ὁ πρῶτος ἐπαρχος εἰς τὸν πύργον ἐκεῖνον. Ἡ σύ-
ψις τῆς συνειδήσεώς του διὰ τὴν κατὰ τοῦ
Χριστοῦ καταδίκη, τὸν ἐπίεζε τὴν ψυχὴν, καὶ
τὸν ἠνάγκαζε νὰ αὐτοκτονήσῃ. Συμφώνως πρὸς
τὴν παλαιὰν συνήθειαν, τοῦ νὰ ρίπνται οἱ
αὐτοκτονεῖς εἰς τὸν ποταμὸν, τὸ πτώμα τοῦ Πι-
λάτου ἐρρίθη εἰς τὸν Τίβριν.

Ἀλλὰ τώρα τί στοιχεῖα τῆς φήσεως ἐστα-
σίασαν. Διακρίεις καταγίδες, καὶ πρωτοφανεῖς
κατακλυσμοί, ἔκαμαν τὸν χειμαρρὸν νὰ πλημ-
μυρῇ. Ὅταν πλέον τὸ κακὸν δὲν ἐλάμβανε

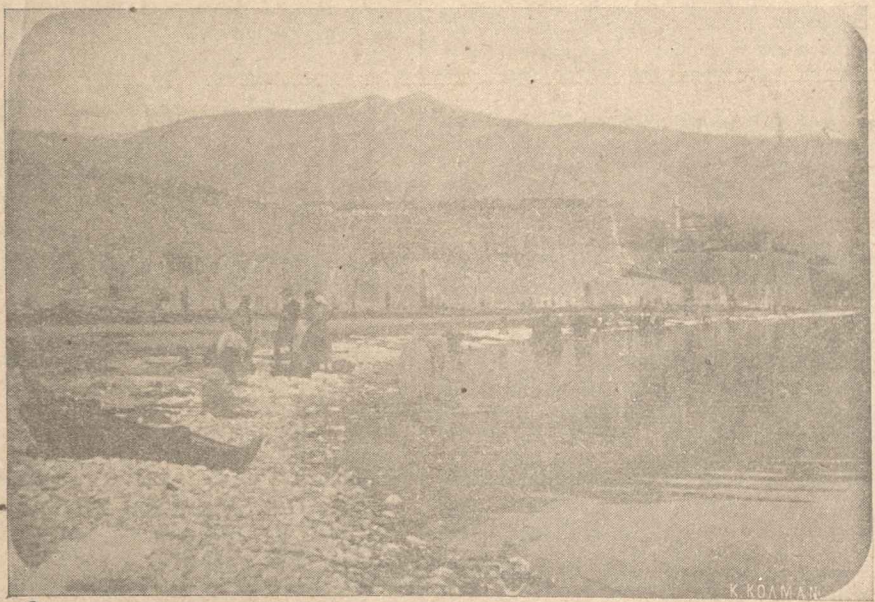
τέλος, οἱ κάτοικοι διὰ νὰ σωθῶσι τῆς κατα-
στροφῆς, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπαναζητήσωσι τὸ
πτώμα, τὸ ὁποῖον μετὰ κόπους πολλοῦ καὶ ἐ-
γῶνας ἐπανεύρουν, καὶ τὸ ἔφερον εἰς τὴν Γα-
λίαν, ὅπου τὸ ἔρριψαν εἰς τὸν Ρήνον. Ἀλλὰ
καὶ ἐκεῖ συνέβη τὸ ἴδιον. Τὸ ὕδωρ τοῦ ποτα-
μοῦ πλημμυρῆσαν διέσχισεν εἰς μετὰ διαστή-
μα τὴν περίε τοῦ Ρήνου εὐφρον πεδιάδα. Ἦν
τὸ πτώμα ἐπρεπε νὰ κινή νέν ταξίδιον. Τὸ
ἔρριψαν εἰς τὴν μεγάλην λίμνην τῆς Γερμανίας.
Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ τὰ ὕδατα διεμαρτυρήθησαν.
Τέλος ἀπεφάσισαν νὰ τὸ ρίψωσι εἰς τὴν
ψηλὴν λίμνην τῶν Ἀλπεων, ὅπου ὁ κινδύνος
ἀπὸ τὰ φαινόμενα τῆς φύσεως ἦτο μικρότερος.
Οἱ κατοικοῦντες τὰ μέρη ἐκεῖνα, δίδονται νὰ
εἰπωσι, ποία λίμνη ἦτο ἐκεῖνη, ποῦ ἐρρίθη τὸ
σκήνος τοῦ Πιλάτου.

Ὁ πατὴρ τοῦ Πιλάτου, ἦτο, ὡς λέγεται, ἐ-
σκέυς, ἀκούων εἰς τὸ ὄνομα Ἀτος, ὁ δὲ
ἐγγυός του ἐκαλεῖτο Πίλα. Τὰ δύο αὐτὰ ὀνό-
ματα συγχωνευθέντα ἔδωσαν τὸ ὄνομα τοῦ Πι-
λάτου, τὸν ὁποῖον οἱ χρονογράφοι ἀναφέρου-
σι ὅτι ἐγεννήθη τὸν Μάρτιον.

Ἀπὸ τῆς ἱστορίας τοῦ Πιλάτου, ὅπως ἐ-
δίδωκε μὲν—ἐγένετο ὑστερον τοσοῦτον μῆκος
ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ποταμοὶ ἠντήθησαν νὰ ἐ-
χθῶσι τὸ πτώμα του!

Ἀθήναι. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΒΑΡΒΑΤΙΑΝΗΣ

Αἱ Νεαὶ Ἐπαρχίαι μας

Ἡ Λίμνη καὶ τὸ φρούριον τῶν Ἰωαννίνων
(Φωτογρ. τοῦ ἱατροῦ κ. Θ. Κοτσλοπούλου, ἐφέξρου ὑπολοχαγροῦ).

ΕΝΑΣ ΑΓΙΟΣ

Ἡμῖς οἱ ὡραν μακρὰν τῆς Κυριασίας, ἐ-
παύει μία ἑκάστις ἐκ σταφυδαμμένων, ὀνομα-
ζομένη τοῦ Πρίντισπα. Περιέργως ὅν διὰ τί ἡ
τοποθεσία αὕτη ὀνομάζεται τοιούτοτρόπως, ἡ-
ρώτητα μίαν χρᾶιν ἡμῖς κατέχει ἐκεῖ πλη-
σίον καὶ ἡμῖς μὲν διηγήθη τὴν ἀκόλουθον ἱ-
στορίαν.

Στὰ παλαιὰ χρόνια, παιδάκι μου, ἐδῶ ἦταν
πρωτοπαῖς, καὶ ὁ Πρίντισπας ποῖς ἔφερε ἀπὸ
ποῖες ἀγαθότητες ἄγιασε. Ἐνῶς ἀπὸ ἐκείνους
ποῦ κἀνῆται ἐκεῖ κοντὰ ἔβλεπε κάδε βράδυ
σὺν ὕπνῳ τὸν ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ φορεσιά στρα-
τηγοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν διάτασε νὰ πάῃ νὰ σκάψῃ
σὲ κεινὸ τὸ μέρος, καὶ τοῦ ἔλεγεν ἀκόμη ὅτι
σὲ κεινὸ τὸ μέρος θέλει νὰ κάσῃ, τοῦ εἶπε δὲ
ὅτι ὀνομάζεται Κωνσταντίνος. Ἀπὸ τῆς πολλῆς

φορῆς ἐπῆγε καὶ ἔσκαψε, καὶ εὗρε κόκκαλα ἀν-
θρώπου καὶ τὸ μυαλὸ ἦτο σὺν λιβάνι, εἰς δὲ
τὰ δύο δόντια τοῦ ἦτο χαραγμένος ἐνὸς σταυ-
ρός. (Ἐλησμένη νὰ σοῦ εἰπῶ, παιδάκι μου,
ὅτι αὐτὸ τὸ δνείρο τὸ εἶδαμε ὅλοι ὅσοι καθύ-
μαστε ἐδῶ κοντὰ).

Ἀποφασίσαιμε λοιπὸν νὰ φτιάσωμε μίαν μι-
κρὴ ἐκκλησίαν καὶ νὰ τὴν ὀνομάσωμε Ἀἱ
Κωνσταντίνου, ἀλλ' οἱ πατέρες ἀπὸ φθόνον
μεταξὺ τους δὲν ἤρσαν νὰ φτιάσωμε ἐκκλη-
σίαν, ἀλλὰ ἓνα μικρὸ σπιτάκι νὰ χωράῃ ἱσα-ἱσα
ἑνὸς ἀνθρώπου, διὰ νὰ βάλωμε τὰ κόκκαλα.
Τοῦτο ἔγινε πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν. Μετὰ τινὰς
ἡμέρας μετέβην μετὰ τινὸν φίλον μου διὰ
νὰ ἴδωμεν ἐάν ὅσα μᾶς εἶπεν ἡ γοῖα εἶνε ἀ-
ληθῆ. Ἀφ' οὗ μετέβην καὶ ἴδωμεν ὅς μᾶς
ἐδιηγήθη ἡ γοῖα, ἐφύγαμεν λαβόντες ἕκαστος
ἓνα κοκκαλάκι τοῦ ἁγίου.

Κωνσταντίνος

Γεώργιος Α. Μαντᾶς

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

... Στὸ ὄμορφο νησάκι, ποῦ μοῦσαι σὺν
ἑνᾷ εἰκόσιμα ὁ ἀετὶς ζωγράφου, φαντα-
σμοῦ σὲν ἀπέραντη ἀπ' ἀλμυρῶν ἐπιπέδων
τῆς θάλασσας, στὰ ἡμέρα βραδύακα τὸν ἐ-
γγὺς φλοίσβισμα κτυπῶντας τραγουδοῦν τὴν ἐ-
ρωτὰ ἐνὸς ξεκινεμένου, σὲ μίαν νεαρίδα πρὸς
νησοῦ. Τραγοῦδι, μονοκίδι ἀπὸ τρυφερῆς ἀνι-
μῆσεως, ἀνιμῆσεως μὲ πένθιμο σάπιο.

— Ἀδὴν τὴν στιγμὴν θεωρῶ τὴν κόρη σου,
ὦ! τί ὥραϊο, τί πανοραμιακὸ, τί ὄμορφο ποῦ
εἶνε σκαρφαλωμένα τὰ κολλήματα σκαρπῶν
σου στὰ πλάγια τῶν βουνισμῶν!

— Νά! ἀκού! ἀκού τὸ σιγανὸν τραγούδι
τῆς ἀγάπης, ἀφ' ἡμέρας, μέσα σὴν λευκὴν
σημφορὴν πυρκαϊὰ τοῦ Ἥλιου, βλέπω τὸν
σκοπὸ νὰ μοῦ ζωγραφίσῃ ὅλο τὸ μαρτύριον
τοῦ πάθους μου, μὲ λαζενταῖς εἰκόσιν καὶ
στίχους ἀπὸ φίλντις.

— Νά ἀκού το, εἶνε τραγοῦδι δακρῶν
ἀκού το ποῦ τὸ σιγοτραγουδοῦ ἡ καρδιά μου.

— Νειρεύομαι ἓνα νηοῦ ὥραϊο
ποῦ τ' ὄνομά του εἶναι ἀπὸ χρυσοῦ
σὺν ἑνᾷ τριαντάφυλλο
ἀνοιγμένο σὲ γαλάζιον ἴασιον
τῆς θάλασσας τοῦ Αἰγαίου.

— Τὸ βλέπω νὰ κορφεύεται μέσ' τὴν
μέ τὸς πρᾶσιναδες μωρομένο, μὲ τὰ
τάκια του σκαρφαλωμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
μέσα στὸν λόφον τὰ πλευρά!

Πάτεραι

Νίκος Β. Δανιήλ

ΔΕΝ ΑΓΑΠΩ ΤΗ ΜΑΡΜΑΡΕΝΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

Δὲν ἀγαπῶ τὴ μαρμαρένια ὀμορφιά—
Ἐλα, σὴν ἀμμουδιά νὰ πάρε καὶ
νὰ σοῦ τὸ πῶν—εἶνε νεκρὰ χωρὶς καρπὸν
ταύσινγκρα τοῦ σώματος σου καλῆ!

Καὶ τί ἀξίζει ἡ ὥραια ζωγραφία;
μετὰ τὴν ζωὴν περὶ σὴς Τέρης τὰ πάλαι
δὲν ἔχει χάρι ἡ γλυκεῖα τὸν ἡμῶν
σὺν λέγε φέματα τὰ μαυρὰ σου τὰ μάτια.

Δὲν ἀγαπῶ τὰ δακρυὰ ποῦ λαμπρὰ
φωτίζε μες σὴς νύχτας τὰ σκοτεινὰ
καὶ ξεγυῖα τὸ ὁδὸ τὸ λευκὸ
σκορπιώνας σὴν αἰνὴ φίλντις καὶ γὰρ!

Ἀκού, γλυκεῖα μου ὀμορφιά, εἰς ἀπὸ
στάνθιναν τῆς ἀγάπης μονοπατία.
Νὰ κλαῖν δύο μάτια μόνο σὺν ποῦ,
νὰ κλαῖν τὰ ὥραϊα σου τὰ μάτια!

Λευκάς

Δημ. Ε. Γιαννουλίδης

Δύο Μητέρες

HENRY DE FORGE

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑΝ
ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

Ὅτε ὁ Χριστὸς ἐξέπνευσεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ,
ἐπ' αὐτὸν προσήλθεν Ἀυτὸν ἡ ἀδίκια τῶν ἀν-
θρώπων, ὅτε ἡ τελευαία τοῦ κερανοῦ βροχή
ἀντήχη ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τὸ δράμα τῆς
Ἀκαταπόλεως τοῦ κόσμου συνετελέσθη, ἡ
Παρθένος, ἡ γεννήσασα τὸ ὑπέρτατον ἐκεῖνο
ἔμψυ, βορέας καὶ τεθλιμμένη,
καταρρέουσα τὸ Γολγοθᾶ.
Ἡ φύσις ἤδη ἤθετο ἀναλιν-
δύσασα τὴν ἐσθρὴν αὐτῆς στολὴν—
ὁ ἥλιος, ἐξερχόμενος τῶν νεφῶν,
ἐπανεῖχε ἀποστέλλων τὰς ὁρὰς
αὐτοῦ ἀτίνας, αἰτίνες ἐν τέλει ἀ-
πεκαρτήσαν ὅσιν τῶν ὁρέων,
μεταβλήθησαν εἰς πορφύρας ἀπο-
χρώσεις.

Ἡ Μαρία ἐπέστρεψεν εἰς Ἱε-
ρουσαλὴμ, τὴν κατηραμένην πόλιν,
ἐκεῖ ἐπαρμακοποιήθη τοσαύτη
πλῆθις προσητίειν. Ὁδυνεῖν, ὑπο-
στημιμένη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου,
τὸ μωρὸν τοῦ υἱοῦ τῆς Τῆς,
πρὸς ἀναζήτησιν τῆς λεπτοῦφάν-
του ληψὲς σινδόνος τοῦ σαβάνου,
ἐκεῖ αὐτὸ περιτυλίξῃ τὸ προσ-
εῖλε σώμα τοῦ ἐν ὕδασι τὴν γῆν
κρημαίνοντος υἱοῦ Τῆς.

Ἡ ὁδὸς ἦτο μακροτάτη καὶ κο-
κιδῆς. Εἰς ἑκάστον βῆμα αὐτῆς
ἀνεκάλυπτεν ἀνιμῆσαν θλιβεράν
ἐπαρμένην ἐν τῇ φαντασίᾳ τῆς
τῶν Ἰησοῦ Τῆς κύπτοντα ὑπὸ τὸ
βῆμα τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἐξητηλη-
μένη ἦν ὑπὸ τῶν δακρύων, αἵματα
ἐκεῖ, εὐώρετο μᾶλλον ἢ ὠ-
δυνε.

Ὁ ἀπόστολος τὴν ὡδήγει, σιγη-
λὸς σβήμενος τὴν ἀπεριόριστον,
ὡς ὁ οὐρανός, θλίψιν τῆς, τὴν με-
μνημένην πᾶσιν τῶν ἀληθινῶν,
αἵμας ἠδύνατο νὰ υπάξωσιν ἐπὶ
τῆς γῆς.

Ὡς καὶ ἡ Μαρία, εἶχε τὴν καρ-
δίαν καὶ οὗτος συντετριμμένην,
ἐκεῖ εἶδε θνήσκοντα τὸν Ἰησοῦν,
τὸν ὁποῖον ὑπερηγάτα, ἀλλ' ἀνεμ-
νησέτο τῶν λόγων Του, καὶ εἶχε πεποίθησιν
εἰς τὴν ὥρην τῶν προσητίων.

Ἐρωτῆσεν ὅτι ὁ Θεάνθρωπος θὰ ἡγείρετο
τοῦ τάφου, καὶ Τρίτην ἡμέραν, διὰ νὰ ἀπο-
καρτήσῃ τὸν κόσμον τῆς ἁμαρτίας.

Ἀλλ' ἡ Παρθένος δὲν ἐτόλμα ἤδη νὰ τὸ
παύσῃ. Ἡδύνατο τὴν πίστιν Τῆς ἐξασθε-
νωμένην, ἀφότου ὁ υἱὸς τῆς ἦτο νεκρός· τὸ
τίκτον Τῆς, τὸ ξανθὸν ἐκεῖνο παιδίον, τὸ ὁ-
ποῖον γῆς, εἰς ἐμειδία αὐτῇ τὸν Ἰησοῦν Τῆς,
ὡς ἀνέθερε καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεφύσησεν
ὡς ἐν τῇ γῇ ἀνθρώπινον εὐδαιμονίαν Τῆς.
Τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὸ θεῖον Του ἔργον; Τὴν
ἐνέπνευσεν αὐτὴν τὸ Σῆμα ἐκεῖνο τὸ ἀτί-
μητον, ἐξ οὗ παρήχθη μία ὁρμησία; Κατὰ
τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἐξεπροσώπει τὴν τεθλιμ-
μένην μητέρα, ἥς οἱ δῆμοι ἐφόνευσαν τὸ τέ-
κνον Τῆς, ἥτις ὠδυνετο ἀναισθητῶς.

Κατὰ τὴν ὁδοπορίαν αὐτῆς, οἱ πολυπληθεῖς
λαοὶ τὴν παρετήρουν μόνον, χωρὶς νὰ τα-
ράσσῃ τὴν θλίψιν Τῆς.

Β'

— Ἀς ἀποφύγωμεν τὸ πλῆθος τοῦτο, Ἰωάν-
νη, ἐφύθησεν. Δὲν θέλω πλέον νὰ βλέπω
κατὰ ἐπιθυμίαν νὰ ἀναπαύω ἐπὶ στιγμὴν
ἐκεῖ ἡσυχίαν καὶ μόνωσιν.

Καὶ ἐλaine τὴν κεφαλὴν θλιβερώς ἐπὶ τοῦ
ὕπου τοῦ Ἰωάννου, ὅστις προσεπάθει νὰ τὴν
παρηγορήσῃ, διότι εἰς αὐτὸν ἔλαγεν ὁ κλῆρος,
τὸ ἀκαταστάσιον τὸ ἀπολεσθὲν τέκνον.

Καὶ ἐλaine ἑτέραν ὁδὸν πλαισιουμένην ὑπὸ
ἀνιμῶν λευκανθῶν.

Τὴν τὴν προσεγγίσει τῆς ἐσπέρας, τὸ ἄρωμα
τῶν ἀνθέων διεχνετο μυροβόλον ἐν τῇ φύσει.

Καὶ παρὰ τὴν θλίψιν τῶν δύο ἐκείνων ὄν-
των, τὰ πάντα ἐμεδίον γύρω των.

Ἐφύσαν εἰς τὸν Κήπον τῶν Ἑλαιῶν, τὸν

ἴδιον κήπον, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς προ-
σηυχήθη κατὰ τὴν νύκτα ἐκεῖνην τὴν ἀπο-
φράδα.

Τὸ πᾶν ἐκεῖ ἐπενθύμιζεν Ἐκεῖνον. Τὰ
δένδρα, οἱ θάμνοι, οἱ χάλικες, τὰ πάντα ἐνό-
μιζε τις ὅτι υπέκρυπτον Ἐκεῖνον.

ἸΑΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ. (Εἰκὼν Guercino)

Ὁ κλῆρος ἦτο ἐρημος κατὰ τὴν ὥραν ταύτην.
Ἐκεῖθεν παρετήρουν τὴν Ἱερουσαλὴμ μὲ
τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῆς λευκοὺς οἴκους.

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο εὐρίσκειτο ἡ ἀνάπαυσις
καὶ ἡ γαλήνη.

Ἡ Παρθένος, ἐξ δολοκλήρου ἀφθεῖσα νὰ
παραιοθῇ ὑπὸ τῆς ὁδύνης καὶ τῆς θλίψεως,
παρετήρει τὴν Ἱερὰν Πόλιν, χωρὶς νὰ προ-
σέη ἐκφράζον, καὶ ἐπειδὴ ἡ δυστυχὴς γυνή

ἐπανεφύρετο τὴν διασαλευθεῖσαν πίστιν Τῆς.
Ὁ ἀπόστολος προσηύχετο·

Ἰκέτετε διὰ τὴν τεθλιμμένην μητέρα, ἣν
ἡγάτα ἡδὴ ὡς ἱδοκὴν του.

— Ἰννα, εἶπε, εἰσαι εὐλογημένη με-
ταξὺ ὅλων τῶν γυναικῶν, διότι ἡ θλίψις σου
εἶνε ἡ μεγαλτέρα τῶν ἐπὶ γῆς θλί-
ψεων.

Γ'

Καὶ ἐνὸς βραδέως ἀπεμακρύνοντο,
διευθυνόμενοι πρὸς τὴν πόλιν, ἡ-
κούσαν παρὰδοξον θόρυβον λυγ-
μῶν.

Δὲν ἦσαν λοιπὸν μόνον εἰς τὸν
Κήπον τῶν Ἑλαιῶν·
Γυναίκα φωνὴ σταραξενιάδους,
ἀντήχει ἐκεῖ μεταδιδούσα εἰς τὴν
ἐρημίαν τοὺς ζώνους τῆς.

Ἡ Παρθένος ἐστάθη.
Καὶ ἑτέρα, πλὴν αὐτῆς, καὶ ἐτέ-
ρα γυνὴ υπέφερε. Καὶ τοῦτο ἡ-
κεῖ, ἵνα αἰσθανθῇ δι' οὕτην εὐο-
πλαχίαν.

Καὶ ἔκρινεν, ἵνα παρατηρήσῃ
καὶ εἶδε γονυπετὴ παρὰ τὸν χάν-
δακα τῆς ὁδοῦ γυναῖκα ἐκ Γεθη-
μανῆ.

Ἡ κόμη τῆς ἦτο πολλὰ καὶ τὰ
χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς
ἡλωμένα ὑπὸ τῶν δακρύων.

— Τί ἔχεις; τὴν ἠρώτησεν ἡ
Μαρία δι' ὕψους γλυκιάτου.

— Ἐχασα τὸ παιδί μου, ἀνέ-
κραξε στεναχούσα.

Ἡ ἄγνωστος προσήλωσε τοὺς
μεγάλους τῆς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς
παρθένου, ὀφθαλμοὺς ἐκαστικούς,
ἐκπληκτικούς.

Αἱ χεῖρες τῆς, αἰμοστάζουσαι ὡς
ἐκ τῆς προσοχῆς ἐπὶ τὸν λῆθον
καὶ τὸν ἀκαταπόνητον.

Φωκισαὶν ἠδύνατο, ἡ μήτηρ
τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ πόνος ἐκεῖνος ὁ
μνηστικός, ἀνέμνησε καὶ τὸν ἱδοκὴν
τῆς πόνον καὶ μάλιστα ζωηρότερον
ἢ ὅτι ἠδύνατο. Ἀπὸ δὲν ἦτο μόνον
Ἐκεῖνη ἡ ἐπὶ γῆς υποφύσσις!

Ὁ πόνος αὐτῆς ὁδὸν ἦτο σύμβολον, δέγμα
θεῖον διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ὡς καὶ τὸ μαρ-
τύριον τοῦ Χριστοῦ. Ὁ φῶς ὁδὸν ὁδὸν, ὁ

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ

“Η ΝΙΚΗ ΜΑΣ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ...ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΝ.”

⇒ ΤΙ ΕΙΠΕΝ Ο κ. ΙΒΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑΔΟΧΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΝ ⇐

Ο κ. Ιβος εὐζωνος καὶ πολεμιστῆς. — Συνέντευξις μαζί του με ἐπιφυλάξεις. — Ο Διάδοχος

ἐρωτῶν τὸν κ. Ιβὸν περὶ Κομφουκίου. — « Ἡ μικρὰ Ἑλλάς ἐγένεν Ἰαπωνία ! »

— Τὸ σκότος καὶ ἡ ἀπαισιοδοξία τῆς Εὐρώπης καὶ τὸ ἐξ Ἀνατολῶν φῶς.

Γνωρίζετε τὸν κ. Ιβὸν;

Εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς γνωστότερους Ἀθηναίους, ἀν καὶ εἶνε ξένος τῇ καταγωγῇ. Ἰσως Γάλλος τὴν καταγωγὴν, κατὰ δὲ τὸ θρησκειακόν Κομφουκιστῆς. Ὁ μόνος ἰσως ὑπάρχων Ἑλλήν Κομφουκιστῆς. Τὸ θρησκειακὸν ὅμως αὐτὸ εἰς τὸν κ. Ιβὸν δὲν εἶνε συνήθεια. Εἶνε στηριγμένος εἰς ἀλλοτρίους πεποιθήσεις περὶ τῆς ἡθικῆς καὶ ιστορικῆς ὑπεροχῆς τῆς Ἀσιατικῆς αὐτῆς θρησκείας.

Ο κ. Ιβος εἶνε δὲ ὡς διόλου ἐκχωριστὸς τύπος. Διδάσκαλος ξένων γλωσσῶν, φιλόσοφος, ἐκδρομὸς ἐκ τῶν σπαγίων εἰς ἀντοχὴν, σπάρτην καὶ ὅλην τὴν γραμμὴν, γλωσσολογίας, πολυμαθῆς, φιλόσοφος...

Φυσιογνωμία δὲ πολὺ παράδοξος. Γενεῖας ξανθὴ ἀγρία καὶ θυγατρὴ. Γαλιὰ μεγάλη καὶ χονδρὰ καὶ ἐν γένει μορφή ἀρπακτικὸν ὄντος. Καὶ ὅμως εἶνε ἀγαθότατος...

Ο κ. Ιβος ἦτο μέχρι τινὸς ἀγνωστός. Ἀλλὰ κατὰ τὴν δίκην διὰ τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Θ. Δηλιγιάννη ἦτο μέγιστος καὶ ἐκεῖ ἀπεκάλυψε τὸ θρησκειακὸν του, ἀρνηθεὶς νὰ ὀρκισθῇ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον!

Ἀπὸ τότε ἐγενε πασίγνωστος. Ἐμπήκε πανηγυρικὸς πλὴν εἰς τὰς σατυρικὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων, εἰς τὰ σατυρικά φύλλα καὶ εἰς τὰς θεατρικὰς ἐπιθεωρήσεις...

Ο κ. ΙΒΟΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Ἀλλὰ τὸ κομφορμικὸν τῆς δημοτικότητός του ἦτο ἡ κατάστασις τοῦ ὡς ἐπιστάτου κατὰ τὸν πόλεμον εἰς...τὸ εὐζωνικόν.

Ο κ. Ιβος ἐφάρσα, μετ' ἀληθινὴν υπερηφάνειαν τὴν χαλκὴν στήλην τοῦ εὐζωνοῦ καὶ τὸ φῶς του. Καὶ ἔτσι ἐγενε κατὰ τι σπάνιον!

Μόλις ὅμως ἐνεδύθη μὲς ἐφυγεν διὰ τὸν πόλεμον καὶ τὸν ἐχάσαμε. Ἐπολέμησεν εἰς τὴν Μακεδονίαν γενναίως καὶ διεκρίθη, ἀλλ' αἱ Ἀθῆναι ἔγχαον κατὰ ἀπὸ τὴν ζωὴν των...

Ἐξάφνα προχθὲς πάλιν ὁ κ. Ιβος, μετὰ τὰ γένεια μακρύτερα, μετὰ τὰ χέρια ροζαμέννα ἀπὸ τὴν χρῆσιν τοῦ ὅπλου, μετὰ τὸ χροῖμα τοῦ προσώπου τὸν πλέον μαυροκόκκινον, ἐνεφανίσθη εἰς τὰς Ἀθῆνας.

Οἱ γνωστοὶ τοῦ ἔσπευσαν νὰ τὸν χαιρετήσουν: — Καλῶς μὲς ἦλθε; Πῶς τὰ πέρασε; Τί ἔγινε; Πῶς εἶδες; Τί νέα;

Ο κ. Ιβος, μόλις κατορθώων νὰ ἀντιμετωπῇ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τοῦ ἐπὶ εὐρίσκειται πάλιν εἰς τὰς Ἀθῆνας, ἔσπευσε νὰ δώσῃ εἰς δλους πληροφωρίαν.

Ἀλλ' ἰδιαίτερος τονίζει εἰς δλους:

— Σεύρεται ἐν ἀνέπτυξιν εἰς τὸν Διάδοχον...

— Τί, κύριε Ιβὸ;

Ἐκπληκτος διὰ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο τῆς εὐσπλαγχνίας, προσεπάθει νὰ ἀνακαλύψῃ ἐν αὐτῇ τὴν οὐσίαν.

— Εἶμαι καὶ ἐγὼ μητέρα; τῇ ἀπάντησεν ἡ Παρθένος, καὶ τὸ παιδί μου ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ στανουῦ.

Ἐπὶ τῇ λέξει «στανουός» ἡ ἀγνωστος ὤπισθοχώρησεν. Τὸ προσώπον τῆς ὠχρίασεν.

— Καὶ ἐπιθυμῶσιν:

— Καὶ τὸ ἰδιὸν μοι παιδί ἀπέθανεν ἀτιμασμένον. Τὸ εἶδα κρημασμένον!

Ἦτο τοῦτο δυνατόν;

Τὸν αὐτὸν λοιπὸν πόνον, τὸν διασχίζοντα τὴν μητροπὴν Αὐτῆς κορδίαν, ἠσθάνετο καὶ ἡ γυνὴ ἐκεῖνη:

Ἦτο σπαρταζιάδιον καὶ τὸ φοβερόν τέλος τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγνώστου ἐκείνης.

Ο Ἰωάννης δὲν εἶχε δίκαιον ὅτε ἔλεγεν, ὅτι ἡ Ὀλίμπς τῆς Παρθένου δὲν εἶχεν ἐτέραν ὀλίμην ὁμοίαν ἐπὶ γῆς!

Παράδοξος συνάντησις δύο ἀτυχῶν, συνάντησις ἐλπίδους καὶ συναινοῦσας τὰς δύο ἀδελφὰς ἐκείνας τῆς Δυστυχίας καὶ τῶν Δακρύων.

— Ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐνίκησε χάρις εἰς τὸν Κομφουκίον...

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΑΣ

Ὅστε ὁ κ. Ιβος ἐρχόμενος εἰς τὰς Ἀθῆνας μὲς ἐφάρσα σπουδαία πράγματα πρὸς ἀνακούφωσιν.

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐχάσαμεν καιρόν. Ὁπότεύσαμεν πρὸς συνάντησίν του. Μὲς ἐθέλῃ εὐχαρίστως.

— Καλῶς μὲς ἦλθετε, κύριε Ιβὸ.

— Καλῶς σὰς ἐβόηκα, φίλε μου...μὲς ἀπάντησεν μετὰ τὴν περιεργὸν ρινόφωνον προφορὰν του.

— Πῶς τὰ ἐπέρασατε εἰς τὴν ἐκστρατείαν;

— Ἀνῆλκα, φίλε μου, εἰς τὸν δὲν τάγμα τῶν εὐζωνῶν. Ἐπολέμησαμεν ὠρεὰ καὶ ἐπέρασαμε ἐν δόξῳ καλῇ. Ἀφ' οὗ ἐπέρασαμε τὰ σύνορα καὶ ἔλαβα μέρος εἰς δλας τὰς μάχας, ἐμείναμεν φρουρὰ πόλεως...

— Ποῦ, κ. Ιβὸ;

— Εἰς τὸ Γενεῶν. Ἐκεῖ ἐπέρασαμεν ὠρεὰ.

Εἴχαμε καὶ λοχίαν τὸν κ. Λοιδορίην. Εἶναι καὶ αὐτὸς ἐδῶ τώρα. Εἴθετα καὶ ἄλλοι Ἀθηναῖοι εὐζωνοὶ ἐκεῖ...

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΚΑΙ ΙΒΟΥ

— Καὶ τώρα, κ. Ιβὸ, ὡς ἔλθοιμεν εἰς τὸ φητό;

— Πῶς; φητό;

— Βέβαια. Εἰς τὸ κύριον θέμα δηλαδὴ τῆς συνεντεύξεώς μας.

— Προθύμως νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι θέλετε, ἀν καὶ ἐγὼ φρονῶ ὅτι, πρὸς τοὺς κ. κ. δημοσιογράφους δὲν πρέπει νὰ ἐμὴλίσω τώρα, ἀλλὰ μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐκστρατείας...

— Διατί;

— Διὰ νὰ τὰ βγάλουμε αὐτὰ πρῶτα πού φοροῦμε...

Καὶ ἐκύτταξεν ὁ κ. Ιβὸς τὸν ἐαυτὸν τὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποῦντας τσαρουχίων. Ἐπειτα ἐκτύπησε τὰ τσαρουχία του εἰς τὸ δάπεδον καὶ μὲς εἶπε:

— Λοιπὸν ἐμὴλίστω, φίλε μου...

— Ἦθελάμεν νὰ μῶμιμεν πῶς εἶδατε τὸν Διάδοχον καὶ τί τοῦ εἶπατε.

— Τὸν παλαιὸν Διάδοχον, τώρα, Βασιλέα, τὸν Ἀρχιστρατήγον Κωνσταντίνον τὸν εἶδα εἰς τὴν ἐπιθεωρήσιν ποῦ ἐγενεν εἰς τὰ σύνορα, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου. Ἐπειτα δὲν τὸν εἶδα πλέον...

— Τὸν νέον Διάδοχον Γεώργιον δὲν τὸν συναντήσατε;

— Μὰ, φίλε μου, μετὰ αὐτὸν ἐγενεν ἡ σπουδαία συνέντευξις περὶ Κομφουκίου...

— Λέγετε τὰ λοιπὰ, κ. Ιβὸ, τέλος πάντων.

Δι' ἐκάστην τῶν γυναικῶν ἐκείνων, τὸ τέκνον, ὅπερ δὲν ἔξιν πλέον, ἦτο ὁ μονογενὴς υἱός, τὸ προσφιλὲς ὄν, τὸ ὅποιον διὰ τῶν μητρικῶν αὐτῶν φροντίδων ἠξήθη καὶ ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν τραυμάτιον ἐνθάδε!

Ἀμφοτέραι ἐνόησαν τὸν ἐπαιτῶντα ὡς ἐν ὁράματι τὸ σπλάγγνον των ἡ μὲν ἔβλεπε τὸν υἱὸν τῆς στανουθενῆς, ἡ ἑτέρα αὐτοχέραι!

Καὶ ἡ Μαρία, παρὰ τὴν αὐτῆς ὀλίμην, ἔκλειε τὴν ἀτυχὴ ἐκείνην, ἣν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ὑποστηρίξῃ, ἥτις οὐδὲ πίστιν οὐδὲ θάρρος ἠδύνατο νὰ ἀνέλξη, καὶ ἥτις ἐν τῷ ἐρῇμῳ ἐκείνῳ κήρῳ, ὀδύρετο ἀπεγνωσμένως.

— Καὶ πῶς τὸ ἔλεγον τὸ παιδί σου; ἠρώτησεν ἡ Παρθένος. Θέλω νὰ τὸ μάθω διὰ νὰ τὸ μνημονεύω εἰς τὰς προσευχάς μου καὶ νὰ ὀμιλῶ εἰς τὸν Θεὸν δι' αὐτό.

Καὶ ἦδη ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἠγέθη. Ἰστατο ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ χάνδακος, μετὰ τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα, ὡς ἐπὶ τὴν ἀναιμικήν οὐλομένην γυναικαὶ ἐπιθυμῶσιν:

— Ἰούδας!...

Δ'

Ἡ Θεομήτορ ὀχρίασε.

Ναύπλιον ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Σ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ μέτωπόν τῆς ἐλαφρῆς συνοφρυωθῆς αὐτῆς μετ' ὀλίγον ἔστειν ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας πρὸς τὴν ἀτυχὴ γυναῖκα.

— Σηροίχθηκε ἐπ' ἐμοῦ, δυστυχὴς μήτηρ!

Ἐπ' ἀνέλθε, ὡς ἐγὼ, εἰς τὴν κενὴν ἐστὶν σου. Ἐκεῖ θὰ κλαύσῃς ἀνέμεστον.

Ἡ νύξ ἐπλήθη, νύξ ἔαρος, μισροβόλος.

Αἱ δύο γυναῖκες ὄδεον ἠδὴ πρὸς τὴν Ἰερουσαλὴμ.

Ἡ πόλις ἐξομῶτο μόνον οἱ περιπατοῦντες οἱ κύνες ἠκούοντο μακρὸν ἀκούμενοι, αἱ αἱ ὀρνυαὶ ἐφύοντο ἐνός τοῦ ἔρημου ὡς αἱ αἱ κραναὶ τῶν κοράκων, αἰνέας δειπνοῦντο ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ.

Καὶ ὁ μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ, σεβόμενος τὴν ὀλίμην, ἥτις συνήγον ἐπὶ στιγμὴν τὰς δύο ἐκείνας ὑπάρξεις, ἔμενεν ἐκεῖ ἐν τῷ Κίβη τοῦ Ἑλαιῶν, τὸν ὅποιον ὁ Διδάσκαλός του καλεῖται ἵνα προσευχῇ ἀκόμη.

Ἐπὶ πολὺ, ὑπὸ τὸ ἀργυρεὸν φῶς τῆς αὐγῆς, πορετῆρι ν' ἀπομακρύνεται ἡ μήτηρ πρὸς Χριστὸν, ὑποβαστάουσα τὴν μητέρα τοῦ Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

Ἰούδα!

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ

ΘΥΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Τί κιὰν ἐπήραμε τὴ Θεσσαλονίκη; τί κιὰν τὰ Γιάννενα; τί κιὰν ἐδιπλοσώσθη ἡ Ἑλλάς; γὰρ τὴ δόμοιρη γειτονισσά μου ποῦ νύνημι 3 μὴν τῆς πῆραν τὸν γαμβρόν τώρα καὶ 6 μὴνες σὺν πόλεμον δὲ ἴσαι πένθημα καὶ σκοτεινὰ. Σὺν χάσῳ γὰρ τὸ μαῦρο μου—ἔλεγε τὴ βραδεὶα ποῦρε τὸ ἀγγέλιον τῆς μεγάλης νίκης τῶν Ἰωαννίνων—χορτάρι μὴν φυτρώσῃ—καὶ τὰ δάκρυα χονδρὰ σὰν κερχομάρια κυλοῦσαν στὰ κυνήματα μὰρουλά τῆς.

Οἱ θεαταὶ τῆς σκηνῆς καὶ οἱ ἀναγνώσταί μας θὰ συγχωρήσουν βέβαια τὰ ἥματα πατριωτικὰ ἀσθημάτων τῆς δὲν σκεφθῶν ὅτι ἡ δυστυχὴς ἦτο νύνημι καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν τεσσαράκοντα πέντε ἀνοίξουν!...

Δύο τρεῖς μῆνες πρὶν ἀρχίσῃ ὁ πόλεμος καὶ σκηθὸν τὰ ἀνότερον, ὅλοι μας ἠκούσαμε μὴ βραδεὶα μετ' ἐκπλήξεως πῶς ἡ γειτονισσά μας ἡ Κερά Σοφούλα ἡ γεροντοκόρη τῆς γειτονίας ποῦ πέραγε τὸν καιρὸ τῆς ξενοπλύνοντας παντρεμένη. Στὴς ἀρχὲς παρενευθύνκαμε καὶ παρὰ ὅσους τρέφαμε τὰ μάτια μας βλέποντας ἓνα λεβέντι ὡς μὴ 25ριά χρονὸν νὰ περῇ ἀπὸ τὴ γειτονία μας καὶ νὰ μὲς τὸν συσταίνον ὡς τὸν μέλλοντα σύζυγον τῆς Κερά Σοφούλας.

Τὴ βραδεὶα παῖ ποῦ τοὺς στεφάνωσαν οὕτε γελώσαμε οὕτε παρενευθύνκαμε, ἐχίμαρ συνειδήσει ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ ἀκούσει ἀπὸ τὸ ἄλλο πῶς ἡ Σοφούλα οἰκονομούντας δραχμὴ καὶ δραχμὴ εἶχε μὴ 50ριά ναπολέων στήν κτῆμα εἶχε καὶ λίγο πραγματικὰ στὸ χωριὸ τῆς τὸ σπέντα τῆς καὶ ἔτσι ἐλύοντο δὲ τὰ αἰτήματα τῆς γειτονίας μου καὶ οἱ κακὲς γειτονιστοὺς μάζεψαν τὰς γλώσσας των.

Τὸ πῶς περνοῦσαν οἱ γειτόνοι μου τὸν μῆνα τοῦ μέλους δὲν ἔξοι νὰ σὰς πῶ τὸ μόνον ποῦ ἔξοι ἐντε πῶς αὐτοὶ ὁ φοβερός πόλεμος ποῦ ἀναποδογύρισε ὅλον τὸν κόσμον, ἀναποδογύρισε καὶ τὸ σπητικὸν των καὶ ὅσους ἀπὸ λίγο καὶ ὅσους ἀπὸ πολλὰ ἐδύναντο εὐτυχῆς γαμβροὺς ἠλευθερώσαντο ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς Σοφούλας διὰ νὰ δευμεθῶν ἐπὶ λοχουότερον μετὰ τῆς πατρίδος.

Πέρασε καιρός: ὁ Κώστας, ἔτσι λεγότανε ὁ

Μεταξὺ τῶν Ἀτθίδων ἐνέσκηψε περιέργως ἐπιθυμία, ἡ ὁποία μάλιστα ἔλαβε πολὺ γρήγορα μεγάλην ἐπέκτασιν.

Καὶ ἡ ἐπιθυμία αὕτη εἶνε τῆς τρομερῆς ἀσθενείας, ἡ ὁποία λέγεται: ἔρως.

Μετὰ πλῆθος κηρύων καὶ δεσποινίδων τῶν Ἀθηνῶν κατελήφθησαν ὑπὸ σφοδρὸν ἔρωτος πρὸς ἓνα πρόσωπον, τὸν ὅποιον βλέποντες μόνον τὴν σκὰν εἰς τὸν κινηματογράφον τοῦ Πανελληνίου. Ἐρωτεύθησαν μετὰ τὸν Δανὸν ἡδυστοῦ κ. Ψιλάντερ.

Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἐρωμένιος τῶν ἀντιπροσώπων τὸν ὠραίον φύλον δὲν γνωρίζονεν ἀν ἔξιν γνῶσιν τῆς ἐπιθυμίας ποῦ ἐγέννησε, τὸ γεγονός ὅμως εἶνε ὅτι αἱ Ἀτθίδες τρελλαινόνται δι' αὐτόν.

— Τί ὠραίος ποῦ εἶνε! ἀναρράζον.

— Πῶς τὸν ἀγαπῶ!

— Τί ὠραία ποῦ ντύνεται! Τί σὺς!

— Μὲ τὴν καλαισθητικὴν δένει τὸν λαμοδέτην του!

— Τὸν λατοῦν...

Τὰ συμπτώματα τῆς ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας εἶνε πλέον γὰρὰ εἰς εὐδὸν κύκλον Ἀτθίδων.

Ἀλλὰ πῶς μεταδόθη τὸ ἐρωτικὸν νόσημα τῶν εὐδῶν δὲν ἐξηκριβώθη.

Αἱ γυναῖκες περὶ τῆς διαδόσεως τῆς νόσου εἶνε ποικίλαι.

Μία ὠραία κυρία—ἴσως καὶ αὕτη ἐρωτοτροποῦσα μετὰ τὸν σκὰν—μὲς εἶπε:

— Μὰ τί θέλετε ἄλλους λόγους;... Δὲν βλέπετε καὶ οἱ σὺς τὴν ὁμορφίαν του;

Μία ἄλλη ὅμως κυρία, τὴν ὁποίαν ἠρωτήσαμεν ἐκεῖ ἀντιθέτον γνώμην καὶ μάλιστα μὲς ὁμῶς μετὰ δόμνην.

— Αὐτὸ, κύριε, δὲν εἶνε τίποτε νέον. Εἶνε ἓνα ἀποτέλεσμα τοῦ πιθηκισμοῦ ποῦ μαστίζει τὴν κοινωνίαν μας...

— Νομίζετε, κυρία;

— Τέλος πάντων αὕτη εἶνε ἡ ἀτομικὴ μου γνώμη... Ἰδὸ πῶς μετεδόθη ὁ νόσος, καθὼς πληροφόρηται. Δὲν—τρεῖς ἀπὸ τὰς Ἀτθίδας τὰς περισσότερον συγκαταθεῖς εἰς τὰ κέντρα

γαμβρός, δὲν παρέλειπε νὰ γράφῃ εἰς τὴν ἀπαρηγόρητον νύμφην καὶ ἐν ὑστερογράφῳ πάντοτε νὰ τῆς ἐγγίη χρήματα, καὶ ἐκεῖνη δὲν ἔχανε καιρὸ, τὰχα ἔξερε ἀν δὲ ξαναγύριεν ὁ ἀμοιρὸς; τοῦλάχιστον ὡς τὸν εὐχαριστοῦσε.

Εἰς τὴ Θεσσαλονικὴν πὰ ἦλθε τὸ τέμα τῆς προικὸς τῆς Σοφούλας, δυστυχῶς ὅμως οὐ καὶ τὸν κόπον καὶ τὸν ἐξόδον τοῦ Κώστα.

Ἐκεῖνον ἀπὸ 'κεῖ τράβηξε κατὰ τὴν ἡπειρον καὶ ὅτι νὰ γράμματα τὴν παρακινῶσιν νὰ τοῦ στείλῃ μὴ 100ῇ δραχμῆς, κιὰν δὲν ἔξιν ἀπὸ τὰ ἔτοιμα ὡς πούλησιν καμμιὰ ἀκοῖα στὸ χωριὸ, καὶ ἠλπίζε νὰν οἱ τελευταῖες. Τί νὰ κἀν πούλησε πραγματικὰ καὶ τοῦ τῆς ἐστειλε, ἀπὸ μάλιστα τῆς ὑπέχετο πῶς θάναι οἱ τελευταῖες.

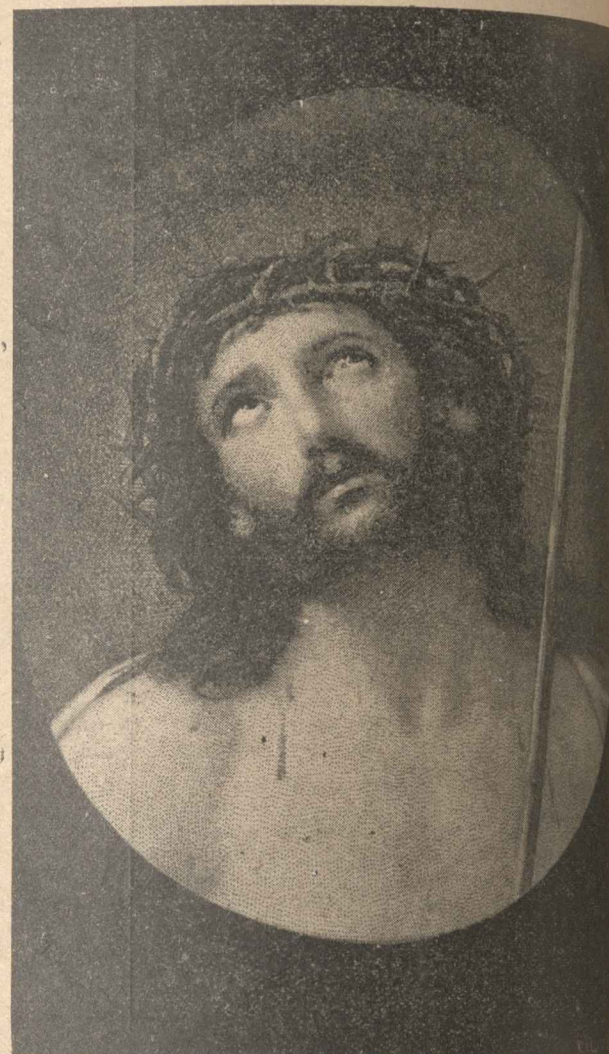
Μὰ ὁ πόλεμος ἐξακολοῦθοις ἀμείλικτος καὶ μαζὺ μ' αὐτὸν καὶ ὁ Κώστας «στειλε μου, στείλε μου» διαρκῶς. Ἡ δύσμοιρη γειτονισσά μου εἶχε ἐρῆν οὐ ἀπελπίσαιν, πούλαγε λίγο λίγο τὸ πραγματικὸν τῆς καὶ ἐστειλε σὺν ἐνδοχὸν πολεμιστῇ τῆς, εὐχόμενῃ νύμφη τοῦλάχιστον τὴν ὑγεία του καὶ νέος εἶνε ἀκόμα καὶ ἔχει καιρὸ νὰ κἀν πολλὰ.

Πέρασαν ὡς τόσο μέρες, ὁ Κώστας τὴν εἰδοποίησε πῶ

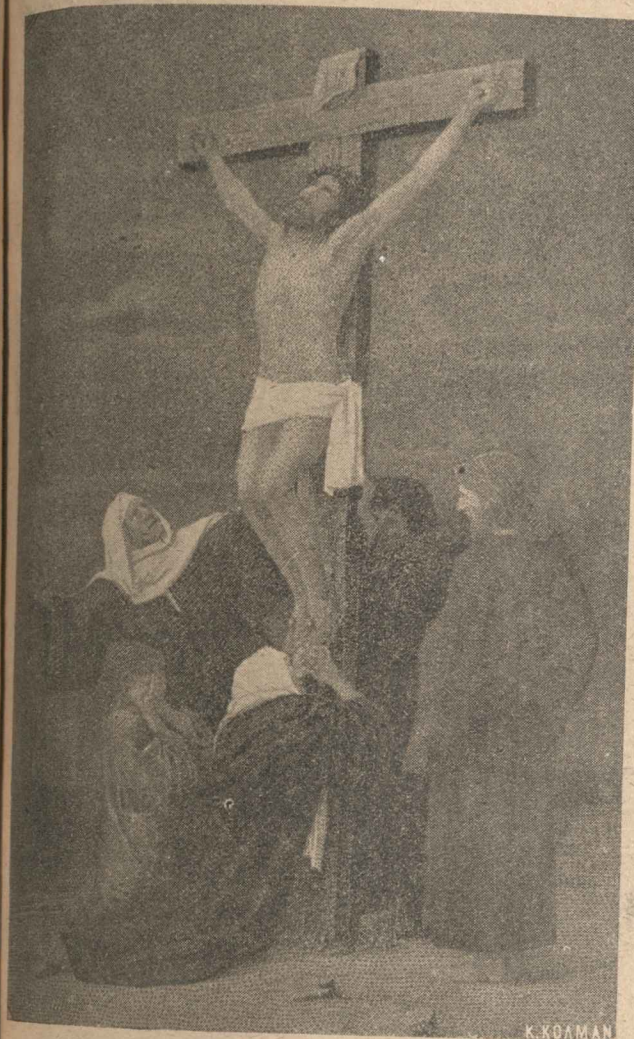
„Ο ὡραῖος κάλλει παρὰ πάντας θνῆσκες ἀνείδεος νεκρὸς καταφαίνεται...”

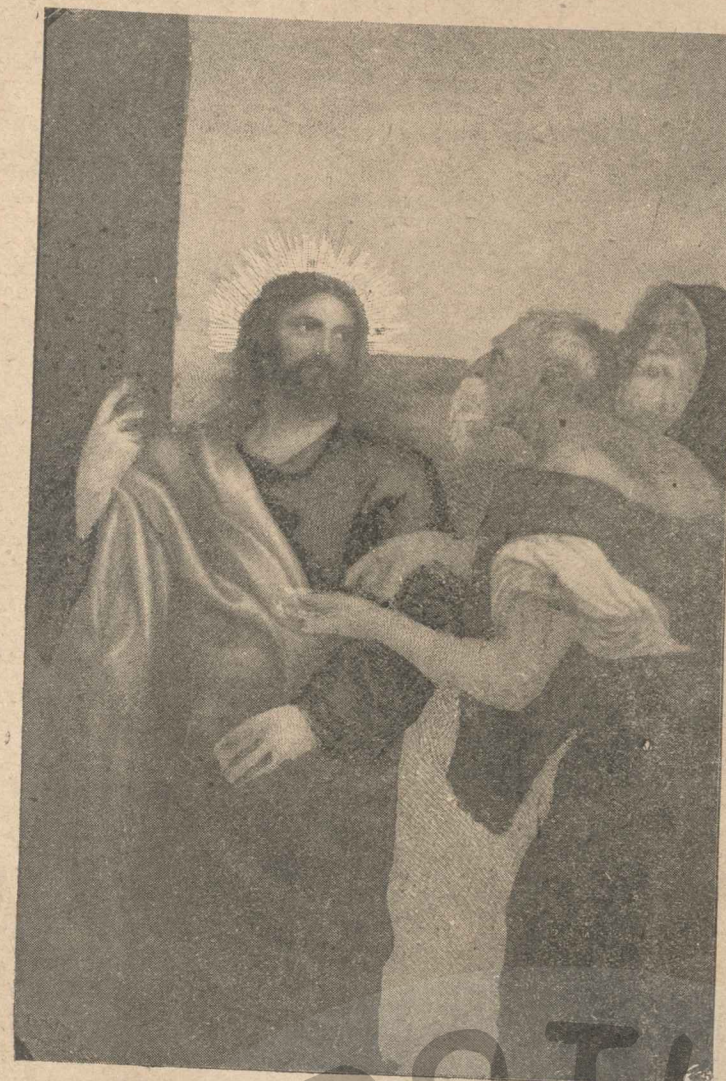
Ἡ τελευταία προσευχή (Εἰκὼν Dolci)

«Τετέλεται!» (Εἰκὼν Guido Reni)

«Θεὸς συνεκίνει ἡ Πάναγνος σου Μήτηρ...» (Εἰκὼν Munkacsy)

«Διόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος Καίσαρι...» (Εἰκὼν Van Dyck)

Μετὰ τὴν ἐκπαύσην (Εἰκὼν Del Sarto)

Μετὰ τὴν ἀνάστασιν (Εἰκὼν Giovanni Bellini)

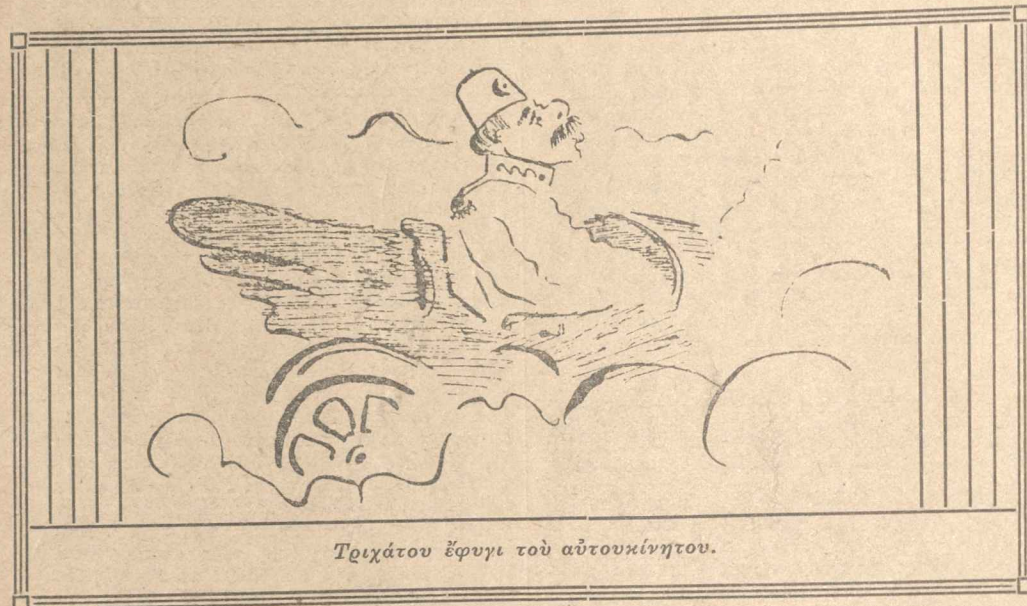
«...Ὁ πνοῆς μοι χορηγὸς ἄπνους φέρεται κηδευόμενος χειρὶ τοῦ Ἰωσήφ» (Εἰκὼν Ciseri)

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Πλήρης αφήγησις τραυματίου εις την εὐζωνικὴν γλῶσσαν

19 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Θέλες κι' ἄλλον οὐρὲ, λιέου.
— Χάϊ, χάϊ, λιέν.
— Νὰ οὐρὲ μαγκούρ' νὰ κοιραμένα.
Κι βουτάει τὴ κοιραμένα οὐρὴ μάτια μ' κι τὴ τρώει σὰ παντισπάνι.
Κουτὰ τὸν μισμὲρ πάνουμι πινῆτα τὰ ἀ-
κούμα ἱμαλώτο' κι τέσσαρα πυροβόλα. Ἀπὸ
τὴ χαρὰ γίνιτι μαζὺ πανεῖρ' κι πόλμου. Οὐλοῖ
τραβᾶν μπρουστά μὴ φουνὲς κι τραγοῦδια.
— Ζήτου οὐρεῖ, φνάζου.
— Ἰσὰ οὐρὲ γιὰ τὰ Γιάννινα.
— Ἀπόμ' νὰ τὰ πατήσουμε.
— Νὰ πιάσουμε κι τὸν Ἰσάτ.

Τριχάτου ἐφυγι τοῦ αὐτοκίνητου.

— Χαῖ, χάϊ, χάϊ μανούλα μ'.
Λιγούλακι ἀργότιρα τοῦ δέκατου τάγμα τοῦ
ἐννικατοῦ συντάγματους κυρίῳ δέκα πυρο-
βόλα τ' Αἰ Νικόλα. Ἀνιβαίνουμι ἀπὸν κι μα-
ζεύουμι ἕνα σουρὸ σκηνὲς, ἕνα σουρὸ πουλι-
μοφρόδινα. Σὰ κατσίκι πᾶδει οὐ Πλιακούρα.
Μαζεύ' ἀπὸ δῶ κι μαζεύ' ἀπὸν κει. Κάτου οἱ
δικοί μας οὐλοῦ προγουρᾶν κι οὐλοῦ φεύγουν
οἱ Τρούκοι προτροπαδῆν. Στρώνιτι οἱ κάμ-
πους κορυμιά. Πιλαγώνει τοῦ γαῖμα. Μαύρισι
οἱ κάμπους μαύρισι. Οὐτὶ κρύγιον νοιάδουμι
οὐτὶ τιποτις πλειά. Πᾶν κι τὰ κρυγιοπαγί-
ματα πᾶν κι οὐλα.

Κατὰ τοῖ δύνου τοῦ μισμὲρ' γλιέπουσι οἱ γα-
λουναῖς μὴ τὸν νηλισκότιγιον μεγάλη συγ-
κέντρουσι ἀπὸν Τρούκους κουντὰ στὴ Ραφίστα
ο' ἕνα χορηγὸ κουντὰ στὰ Γιάννινα μέσ' τῇ
πιδιγιάδα. Οὐ ἀρχηγὸς τοῦ προβουλικοῦ κύρ-
γιους Παροσκινουλοῦς μὴ τὰ νηλισκότιγια
παρταρεῖ κατὰ τοῦ χορηγὸ κι γλιέτ' οὐλοῦσι
τοῖ Τρούκους πὺν φεύγουν νὰ μαζεύουσι κει
μὴ τοῖ ἄλλους γιὰ νὰ πουλιμήσουν πάλι κι ξα-
ναπάλι. Ἄλλοι μαζεύουσι κει κι ἄλλοι φεύ-
γουν κατὰ τὰ Γιάννινα. Μαυρίζ' οὐλοῦσι οὐ
κάμπους ἀπὸν τοῖ φεύγουσι. Πᾶν οὐλα μαζὺ
οὐπος, οὐπος. Ἰφροδιουτιμπέ, πικρό, κι
προβουλικο φεύγουν ἀνιτάκτους. Οἱ Τρούκοι
προβουλικο κυντᾶν νὰ κρατήσουν κενούς πὺν
φεύγουν ἀλλὰ στὰ χαϊμένα. Τοῦ προβουλικο
τοῦ δὲ μᾶς οὐλοῦ κι προκουράει. Τρέξι, τρέξι
φτάνει ἀπ' ὅδον ἀπ' τῇ Ραφίστα. Πέφτουν οἱ
πρώτους κανονιές. Τρέμ' ἡ γῆ οὐσοῦμος. Βου-
ίζουν τὰ βῆ. Ἀντιλαλοῦν οἱ βράχοι. Τοῦ χορη-
γὸ πιάει φουτιά. Οὐ πανκὸς γένι μεγάλους,
μεγάλους. Φουντάνει. Κι πικνώνει οὐ οὐρανὸς
ἀπὸ φλόγης κι καπνὸ. Οἱ χορηγικοί φεύγουν
σὰ δῶ κι σὰ κει. Οἱ Τρούκοι τοῖ βάζουν τοῖ
φαναῖς. Μπαίνουμι μεῖς μέσα. Τρέχουν ἀλα-
λισμένις τοῖ δρόμους γναίκες, κοριτσοῦ, χορηγί-
ες, γέροι, πῶδια. Κι ἱρνιδίους μέσ' τῇ χιλαουῇ κι
τοῦ θόρυβου γλιέπουσι ἱένα κοριτσοῦ ἱένα δνερῖον
νὰ πέτ' λιγυθυμμένον στοῦ ἀγκάλια τ' Πλια-
κούρα ο' ἕνα πικροδρόμ' μέσα τοῖ φλόγης κι
στοῦ καπνὸ.

— Οὐρὲ ἀφλότιμ, φνάζου. Οὐρὲ κρατουζά-
γαρου.

— Οὐτὶ οἱ ἀπαντουλοῦγαι.
— Οὐρὲ οἱ καταγγέλουσι ἱτὶ ἀπογοῇ.
— Ψέματα.

— Οὐρὲ τί τοῦ θὲς τοῦ κοριτσοῦ στὸν ἀγ-
καλιά;
— Ποιὸ κοριτσοῦ οὐρὲ;
— Αὐτοῦνου.
— Λιγυθυμῖσι.
— Οὐτὶ θὲς νὰ τοῖ κλιέψις.
— Ἰγὼ οὐρὲ ζουντόβουλοῦ;
— Ἰσά.
— Εἶσι λουμπουδν' ο'.
— Λουμπουδν' κι' ἂν εἶσι.
— Σ' ἔφαγα.
— Θὰ οἱ δαγκώσου στοῦν ἀφαλό.
Κι βουτιοῦμασι, κι' ἀρπαζόμασι κι γινού-
μασι ἀπὸν δνὸ χορηγία.
— Θὰ στοῦν στρίψου, λιέου τοῦν καρῶτσαφλου.

Τριχάτου ἐφυγι τοῦ αὐτοκίνητου.

— Θὰ οἱ πνίξου.
— Θὰ οἱ στραμπούληξου.
Κι πέφτ' γρουθυπατάδα ραγδαίους κι ἀ-
νιλάς.
Κι' ἄξαφνα κατὸς γρουθυβουλιάζαμι κατατῆς
γλιέπου τοῦ κοριτσοῦ πινόμενου τοῖ λάσπης νὰ
μένει ἀπνουν. Σκουνώμασι ἀμέσους κι' αὐ-

Λιγυθυμῖσι τοῦ κοριτσοῦ.

θοῦναι ἀπὸν κι σὰ μᾶς ἔκουσι οὐ πόνοῦς κι
τοῦ παρᾶπουνο ὀγκουμὶ νιρὸ κι τοῦ ξιλυγυ-
οῦμα. Κι σὰ σκῶδι, αὐτοῦνου κι' ἀναστένει
κι πῆρι τοῦ δρόμου δρουμάκι τριχάτου κντα-
ζοῦμασι μὴ τοῦ Πλιακούρα στὰ μάτια. Λα-
κρὺς' κι δακρυζῶν.
— Σχώρα μοι οὐρὲ, λιέου.
— Ἡμορτουν, Μήτρου μ', λιέει.

Κι ἱναγκαζοῦμασι κι' ἀρπαζόμασι πιρ-
παθῶς μὴ πόνοῦν κι μὴ πάθους.
— Ξιχασμένα οὐρὲ Πλιακούρα, τ' λιέου.
— Ξιχασμένα μ' λιέει.
— Ἡ φλιά μας φλιά.
— Ἀμήν.

Κι ἔχουρῖζουμι κι ὀγκουῖμασι στὴ μάχη.
Στοῦ δρόμου βοίσκου ἀμάξια νᾶχουσι γὰ
τοῖ πληγυμένους. Στὴ πιδιγιάδα κατ' ἐν' ἀκό-
μα μαζεύουμι Τρούκοι. Κι γιὰ νὰ σκουρῖ-
σουν δνίτι ἀμέσους διαταγὴ στοῦ προβουλικο
το' Αἰτοόραχης νὰ τ' τραβῆς κάμπους κα-
νονιές. Πέφτουν οἱ κανονιές κι γίνιτι χα-
λασμός Κυρίγιου. Λίθους ἱτὶ λίθου δὲν ἀπᾶνι.
Σκουρπᾶν οἱ Τρούκοι κι φεύγουσι σὰ τ' λα-
γούς. Οὐ Ἀντιλάδουσι διυθύνοντας τοῖν
πόλμου μὴ τοῦ ἱπιτλίου τ' ἀπ' τοῦ χάν το'
Φιλιάς κατὰ τοῖ τέσσαρις τοῦ ἀπὸγιουμα δια-
τάξ' τοῦ ἐννικατοῦ πικρὸ σνταγμα νὰ χορηγῇ
κι νὰ στρώσ' ἱμπρός χέρ' πουδά τοῖ Τρού-
κους πὺν μαζεύουσι στὴ πιδιγιάδα. Ἐστ'
κι' ἔγινι. Τν' ἴδια στιγμὸν στάλνιτι οὐλοῦς
ἱπτικὸς προνὸς ἀναγνώριον, γιὰ τοῦ Μπ-
ζάνι εἰμι σουπάσ' οὐλοῦλῶς. Τρούς, τρούς,
τρούς, ἔκινησαν οἱ καβαλαραῖοι. Μουδῖς
οὐλοῦς βγήκασι στὴν πιδιγιάδα κανονιές ἱτὶ
κανονιῶν ἔπισαν. Δνὸ πυροβουλία τοῦ
Μπζανιὸ ἀρχισαν ν' ἀποστελῶν οὐρῖδης
κι οὐρῖδης. Ἀμέσους οὐλοῦ ἱξήντα δνὰ μᾶς
προβόλα βάζουν μπρός τοῦ Μπζάνι τ' κα-
νονιές.

Μέσα στοῦν τέτοιον χαλασμό, πᾶνι τοῦ
προβουλία τοῦ Μπζανιὸ κι' οὐτὶ ἀνα δὲ
βγάνουν. Μουδῖς ἔγιν' ἡσυχία νοιάδουμι δὲ'
εἶμασι κύριγοι το' πιδιγιάδους τοῖν Γιαννί-
νου καθὸτ' τοῦ Μπζάνι κ' ἡ Γαστρίσια ἀ-
πομυνοῦνθκαν. Σὶ λιγάκι μαθαίνουμι πὺν
μπολίκους δνὸς μᾶς στρατὸς κατέλαβι τοῦ
Δρίσκου. Κόντινι νὰ νυχτῶσ' κι' εἶμασι καθ'
δὰ ἱκανοποιημένοι. Σγά, σγά οἱ στρατὸς
γνιζ' πῶσον κι μαζώνιτι στοῦ ἱρὶν Ἀγῶ
Χαορὲ ἱξεί τραγοῦδια γλιένια κακὸ. Μιθᾶ'
τιτρ' κοῦβιρτου. Φουνάζουν οὐλα τὰ πῶδι κι
τραγδᾶν :

Μὰ κυρὰ
μοῦτ' μὰ κυρὰ
μὰ κυρὰ Γιαννιώσσα
κι ταμπακαῖοσσα...

Κι' ἀκοῦς ἔπτα φουνὲς κι ζήτου πὺν ο' πέ-
νουν τ' ἀφτιά :
— Γειά σας οὐρὲ καφτόπιδι.
— Γειά σας.

Κι' ἄλλοι χορευοῦν γύρου ἀπὸν μεγά-
λῃς φουτιές κι' ἄλλοι πᾶν κι γένι τοῦ Κουτρουῖ
τοῦ παντῖ οὐσοῦμου. Οὐτὶ δνίους οὐτὶ τι-
ποτις δὲν τ' πᾶει τοῦ στρατοῦ. Παντοῦ ἐ-
τρίλλασμα. Φουνάζουν ἀπὸν δῶ κι φουνάζουν
ἀπὸν κει :

— Ζήτου οὐρὲ οὐ Ἀντιλάδουσι.
— Ζήτου, ζήτουοῦσι.
— Κι τοῦ προγῖ στὰ Γιάννινα.
— Ἀμτακλήτους.
— Κι στοῦ νησι τοῖ ληνις.
— Κι στὰ χαρῶμα τοῦ Πασᾶ.
— Κι γλήγουσι τοῦ Μπικῆρ διμένον στ'
Ἀνθῆνα.

— Μαζὺ κι τὸν Ἰσάτ.
— Κι στοῦ καθ' ἕνα οὐρὲ πῶδι ἀπὸν μὴ
κυρὰ Φρουσύνῃ.
— Ἀμήν κι' οὐ Θεὸς νὰ δῶς.
— Γλήγουσις.
— Καλὰ στέφανα.
— Κι καλὰ ἀρριβουσία.
— Κι στὰ δνὰς Μήτρου φνάξ' οὐ Πλιακού-
ρας οὐ ἀφλότιμους.

— Ἰπτιος οὐρὲ ἀδριφὲ τ' λιέου.
— Γλήγουσις μὴ τ' Μαργούλα.
— Χαῖ, χάϊ, χάϊ.
— Μ' ἀργόνια κι μὴ διόττινα.
— Κι σένα μὴ καλὴ κυρτάσσα.
— Κι το' ἀφιντομυνοῦνθκαν σὰς οὐρὲ-
Κι κρατάει τοῦ γλιένι' κι' οὐ χαλασός.
Κι κρατάει τοῦ γλιένι' κι' οὐ χαλασός.
Κι κρατάει τοῦ γλιένι' κι' οὐ χαλασός.

Κι κρατάει τοῦ γλιένι' κι' οὐ χαλασός.
Κι κρατάει τοῦ γλιένι' κι' οὐ χαλασός.
Κι κρατάει τοῦ γλιένι' κι' οὐ χαλασός.
Κι κρατάει τοῦ γλιένι' κι' οὐ χαλασός.
Κι κρατάει τοῦ γλιένι' κι' οὐ χαλασός.

(Ἀκουλοῦθε)

Ἰγὼ Μήτρου
οὐ Καλῶς
ἐκ Ραδικουβλασάτου

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΤΟ ΣΑΡΑΝΤΑΠΟΡΟ

Ἀνδρᾶν τὰ χιόνια στὰ βουνὰ κι' οἱ κάμποι προσιζοῦν
κι' ἡ θλίψη τοῦ κόρακα δὲν ἀνιχνεῖ καλιά.
Ἄλλα γλινδῶλα ποῦλᾶ ἀπὸ μακρὸν γνιζοῦν
κι' οἱ κλαδάκια πᾶντα χιζοῦν μικρὴ φουλά.

Σὺν ἡγῶν καὶ δνὸν πόρδικες μέσ' τὰ Στενὰ τῆς Πόρας
ποῦν παραξενετήκαν μὴ τὰ ὄμορφα κλαδιά,
τὰ τόσα ὄμορφοφλοῦδα, τὰ μυροῦμένα χιτῶτα,
ποῦ σκόνιζαν ἀλίσπῃ τὴν τῶσιν εὐδοιᾶ.

— Κλαριά μου ποῦς σὰς κλίδειν τὸν περὶνὸ χειμῶνα
κι τὰ χορῶμα πότις ο' αὐτὴ τὴν ἐρημιά;
Ἐμεῖς πηγαυοζοῦμασι τόσα καὶ τόσα χιόνια
κι' ὅσοι διαβάτες κι' ἂν περῶν κνιτᾶν μ' ἀπονῖ.

— Τὰ φύλλα μας σὺν πέφτανε γλῶμα, κνιζομένα,
τὸ περὶνὸ Χιρόπορο, μὰ κοῦρα χαρῶν,
ἐκεῖ σὶν ἄκορ ποῦλᾶν ἀπὸ ἀπορῶμα,
λεβέντες ἀγγελοῦμοι κι' ἀκοῦσι μὴ κνιζοῦν :

« Ποῦτες τῆς Ροῦμῆς ἀπῶν καὶ τοῦ Μωρητῆ ἐρετῶμα;
καὶ οἱ σὲς νηοῦντες καρδιές, λεβέντες διαλεχτοί;
Ἐλᾶτε γιὰ νὰ πλέξουμε ἀπ' τ' οὐρανὸν τ' ἀστέρι;
Στεφάνι τῆς Πατρίδος μας τὴν σπρηγὴ γιορτή;
Ἐλᾶτε νὰ σφουγγίσουμε τὰ δακρυοῦμένα μάτια,
ἐλᾶτε γιὰ νὰ χιζοῦμε τῆς Λευτερίας παιδιὰ. »

Ἐ... τότε μῆς ἐκλίδειν τὸν φλογερὸν τοῦ βόλῃ
καὶ μῆς ἐρετῶμασι μὴ αἶμα ἐρετῶμα;
ποῦ μοιάζουμε, ποῦλᾶν μὴ, ὄμορφα περιβόλια,
μὴ γιὰ νὰ κνιτᾶτε κάπου ἄλλο... μὴ κνιζοῦν κνιζοῦν!

Βλέπει αὐτὴ τὴν ὁρμητικὴν ποῦν' ἐγκαυοκαμμένη,
ποῦ μοιάζουμε τὰ κοῦρα τῆς μὴ θάλασσας ἀφῶς;
τὴν ἔκαμαν οἱ οὐντοφοῖ μὴ λόγῃ μαυομένη
τὰ θάλασσας τῆς Πατρίδος μας « Ἀθανάτους νεκροῦς. »

Τόσα τὰ κοῦρα χιόνια τὴν εὐδοιᾶ περιῶμα
κι' ἀσπάζονται μὴ πόθο τὸν ξέλοιο στανῶ,
κι' ἐμεῖς γιὰ νὰ γίνουμε, γιὰ νὰ κνιζοῦμε,
δὲν θέλουμε στὴν διὰ μας τὸ δροσερὸ νερό.

Θὴ ἀποῦμε τοῦ κήτον μας κλῆς λογῆς κνιζοῦν
καὶ μὴ' τοῦ τραγοῦδιου σὰς τῆς ποῦλᾶς οὐροῖς
στεφάνι θὲς νὰ πλέξουμε γιὰ κνιζοῦν κνιζοῦν
τ' ἀνιχνεῖ τὴν Ἀδᾶ ο' ἐτοῦτες τῆς κορυφῆς.
Sunrise nyo Ἀμερικῆς

Π. Α. ΧΡΟΝΟΠΟΛΟΣ

Κ. Α. Καλογερόπουλος
Βον εὐζωνικὸν ἱος Ἀόχος
ἐκ Μιθῶνης
πεσὼν ἐν Μπιζανίῳ

Ἰωάννης Μάβρας
τραυματισθὲς ἐν Μπιζανίῳ

Θεμιστοκλῆς Γ. Οικονομολοῦς, ἀρχι-
γὸς ἀνταρτικῶν σῶματος ἐκ Σπάρτης, λα-
βὼν μέρος καὶ τῆς πληγῆς ἐκ τῆς
Κρητικῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς τὸν πόλεμον
τοῦ 1897, τετάρτην δὲ φορὰν ἐν Ἀδωνίῳ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΛΕΒΕΝΤΙΑΝ

Κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον ἐξεβλήθη καὶ
ὅλας τὰς ἀκρίβειας τοῦ ἡρώδους τῆς Ἑλλη-
νικῆς φυλῆς καὶ εἰς αὐτὰς τὰς Ἑλληνίδας γυναί-
κας. Κατὰ τὸν παρόντα ἡπειρωτικὸν ἀγῶνα ἔλα-
βον μέρος πλείους γυναῖκες, μεταξὺ τῶν ὧσιν
διεκρήθησαν ἡ Κωστακίτσα καὶ ἡ Ἀλμπῶ.

Ἡ Κωστακίτσα

Αὕτη κατάγεται ἐκ τοῦ χωρίου Γεωργάνι, εἶνε
ἡλικίας 15 ἐτῶν περίπου, μὲ ἀνάστημα πλεῶν, τὸ
ὅποτον καλίσταται ἀρρενοπότανον ἐκ τῆς ἀν-
ταρτικῆς αὐτῆς πανοπλίας. Φωνὴ καὶ πρόσωπον
ἀνδρῶν, στάσις ἀληθὲς εὐζωνική, ταχυρό, μὴ-
στὰς 20 ἐτῶν νεανίου, Μάουζερ ἐπ' ὤμου.
Ἡ ἱστορία τῆς εἶνε ἡ ἑξῆς : Πόλῳ νέᾳ ἡγάπη-
σε συγγενικὸν τῆς τινα, ὃ δὲ ἔρωτος οὗτος κατέ-
ληξεν εἰς γάμον, ἔξ οὗ ἀπέκτησε δύο λεβέντες
ὧσιν κι' αὐτῇ.

Κατὰ τὸ 1897 ὁ ἄνθρωπος τῆς πολεμῶν ἐπρω-
δῆ καὶ συλλήφθη ὑπὸ ἐνεδρευόντων Τούρκων
ἐρευνῶν. Ἡ Κωστακίτσα ὤρμησεν ἐκδιδῆναι.
Πρῶτον δὲ πολλὰς συνεπλάκη πρὸς πλια-
τοκοῦντας πέρη τοῦ χωρίου τῆς Τουρκικῆς
ἀποσπασματα. Ἐκότες ἡ Κωστακίτσα ἤρχεν
ἐν τῷ χωρίῳ Γεωργάνι, οὐδεὶς δὲ ἐτόλμα νὰ τὴν
συλλάβῃ' οἱ δὲ ἀποσταλλόμενοι Τούρκοι στρα-
τιῶται πρὸς σύλληψιν τῆς ἐπέστρεφον ἀπρακτοι.

Εἰς τὸν ὁρμημον

Κηρυχθέντος τοῦ πολέμου κατήρτισε σῶμα ἐκ

15 συγγενικῶν τῆς καὶ συνηθῆται μετὰ τοῦ
ὁπλαρχηγῶ Τούρκου ἔκρινε τὴν πρώτην μάχην
καθ' ἣν καὶ ἐδαπείθη εἰς τὴν φωκίαν κατὰ 500
Τούρκων ὀφθαλμοῦν, οὗς μετὰ ὄψον μάχην
ἐτρεψεν εἰς φυγὴν, ἀπώσαντες ἐπὶ τόπον 20 νε-
κροῦς. Κατόπιν ἔλαβεν μέρος εἰς τὴν μάχην
Σπαρτίτης, καθ' ἣν ἐπρωτεύθησαν ἱπὸ Τούρκων
εἰς τὰ Πλέσσα ὧς ἀπῆλθεν ὅλην τὴν νύκτα,
τὸ δὲ πρωὶ οἱ Τούρκοι ἀπεχώρησαν ἀφήσαντες
15 νεκροῦς.

Τὸ ἀνταρτικὸν σῶμα τῆς

Τὸ σῶμα τῆς εἶνε πατριάρχικον. Ὅλα τὰ καλῶ-
ληκάρι τῆς εἶνε συγγενεῖς τῆς. Ἰπὸ αὐτῆν ἐν-
ρίσκονται τρεῖς ἀδελφοὶ τῆς δύο οὗ τῆς, ὁ Πα-
νάγος καὶ ὁ Βασίλης καὶ πολλὰ ἐξοδελία τῆς.
Τῇ παρακλήσει Ἐκπρωτῆς ἐκ γυναικῶν τοῦ
χωρίου τῆς ἡ Σουλταῖσα αὐτῇ καπεταῖσσα
κνιζοῦν ἐν ἀνταρτικῶν σῶμα ἐκ γυναικῶν. Εἰς
δὲ τοῦς θαυμαστὰς τῆς τοῦς προσπαθούσας νὰ
συνεργήσουν μετ' αὐτῆς καὶ ἐρωτῶντας :

— Κωστακίτσα, πὺν σοὶ φαίνεται ὁ νέος
βίος σου;

Ἡ Κωστακίτσα ἀπῆλθε :

— Τί ἤθελες νὰ πλένω πιτῆς ἡ νὰ παίζω
πῶν; Ἡ ἀληθινὴς γυναῖκες δὲν κνιζοῦν μόνον
μωρὰ, πᾶνουμε καὶ τὸ νουῖν.

— Καὶ ἔχεις κορυφὴν νὰ τρηπῇς μετ' ἀπαθί-
σου Τούρκου;

— Ἀμή τί; μὲ περνᾶς γιὰ Ἀθηνιώτισσα;

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΥ ΕΠΟΛΕΜΗΣΑΝ

Ἐμένα κορυφὴ μου εἶνε τὸ μπαρούτι καὶ χαρὰ
μου τὸ αἷμα.

Καὶ ἡ καπεταῖσσα ἡ ἀληθινὴ Σουλταῖσα, ἐ-
ξηκολούθησε τὸν ἔργον τῆς.

Ἡ Ἀλμπῶ

Ἐκότες τῆς Κωστακίτσας εἶνε καὶ ἡ Ἀλμπῶ
ἐκ κατωτέρω κατὰ τὴν Ἀίαν. Αὕτη εἶνε 20
ἐτῶν, ἀγῶνος, ἐρημική, δὲ τῶσιν ὅσες πάντα
προσπαροῦντο τῶν σωματικῶν μετ' ὧν συνέπρᾶτταν
καὶ ἀλάβετο μέρος εἰς τὴν πρώτην γυναικῶν
κατὰ τὸς μάχας.

Καὶ ἡ γαί

Ἐκότες τῶν ἀνωτέρω καὶ αἱ γυναῖκες τῶν χω-
ρίων Σπαρτίτης καὶ Γκιζιτῆς ἔτρεφον ὀπίσθεν
τῶν ἀνταρτικῶν σωματικῶν μεταφέρουσαι φου-
γῆς, ἄρτους καὶ τὰ χρεῖσθῃ καὶ ἐκτελοῦσαι χρεῖ-
νοσκόμῳ ἡ μαχητικῶν οὐσαι πάντοτε ἐτοιμαὶ
ἐκ τῆν παροχῇν κάθε κερμπούρας εἰς τοῦς
ἀγῶνας.

Κατὰ τῆς μαχητικῆς καὶ κοπιώδους πορείας αἱ
γυναῖκες αὐταὶ μετέφερον τὰ σακκίδια τῶν ἀν-
δρῶν λέγουσαι :

— Ἐστὶς πολεμᾶται, πρέπει νὰ εἰσάσῃς ξεκου-
ρασμένον.

Ἡ ἡπειρος καὶ ἐν γένει ἡ Ἑλλὰς δύναται
νὰ κνιζοῦν διὰ τὰς ἀπογόνους ταύτας τοῦ ἡρώ-
του Σουλίου.

ΦΡΟΝ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ο. Ζαχάρ. Ένταθα. Εμπνεύματα όλων ακόμη και θα επιτύχεται. Το έγκλητος ο' αλλάξω ο τίτλος.—Ε. Δ. Σεργ. Ένταθα. Αί «αναμνήσεις» σας έχουν έντελως προσωπικών χαρακτήρα. Δεν εγενικεύετε το θέμα.—Έμμ. Τζελ. Παιδιά. Έπείρασ πλόν η επικαιρότης της περιγραφής σας.—Βασίλ. Κατούν. Ένταθα. Αυτά είναι θέματα εξαντλούμενα από την άθροισμα των ημερησίων φύλλων.—Παν. Γ. Μαρούγκ. Ένταθα. Η δύναμη δια το ζήτημα αυτό, ως προσωπικών να γράφεται λίγας γραμμές εις την «Κίνηση». Τό σταλάν είναι έντελως.—Παλοχωροφ. Μακεδον. Τό δημοσιεύθην έφεραν υπογραφήν ή τις και φέρει την εύθυνον του δημοσιεύματος. Αί γλώμαι του φύλλου εις ταυτά ζητήματα, ως όρθως παρατηρείται, προσπαθούν να στηρίζονται επί εξηκρισθέντων γεγονότων.—Αγαθ. Δ. Τέτ. Κορβίτσας. Στέλλετε αλλά συντομους.—Μπασιό. Ένταθα. Έλήφθη. Θά δημοσιεύθω.—Ν. Δασύλ. Ως βλέπετε τό έν δημοσιεύεται.—Ε. Ν. Δεσλ. Παιδιά. Πρέπει να είναι συντομότερα, διά να μή δυσχερανείται ή δημοσίευσις.—Γ. Ν. Προσκ. Χανία. Ό,τι στείλατε σεις. Έδώ δεν υπάρχουν εις συμπεριλαμβανόμενα. Μή τάς βραδύνετε.—Μ. Κ. Βολων. Παιδιά. Ένεκα των μεταβολών που έγιναν έν τή μεταξεί εινε δύσκολον να εύρωθ. Στελάτε τό έν νέον διά να σας απαντήσωμεν.—Έλάν. Κωνσταντοπούλου. Είς τά γραφεία μας υπάρχει επιστολή επ' όνόματι σας.—Πίπ. Μαρούγκ. Δεν εινε δυνατόν εις ελιγωτέρων τιμήν.—Μάν. Μπακίρη. Συνδρομή προς ανανέωσιν ελήφθη.—Μιχ. Πιστινή. Συνδρομή προς ανανέωσιν ελήφθη.—Β. Θεολόγου. Τό ποίημα εδημοσιεύθη. Η ειών θά δημοσιεύθω προσεχώς.—Α. Μιχαηλίδην. Είς τό ταχυδρομειον μας απήντησαν, ότι αν υπάρχουν επιστολαί θά σταλλώσιν απ' εύθείας εδωσάμεν την διεύθυνσιν σας.—Κ. Χατζημυχάλην. Ελήφθη. Ένεργήτα μέχρι 20 Αυγούστου 1913, διότι τά γραμματόσημα ήσαν 6 δραχμαί.—Ν. Μαρουγιάνην. Λεπτά 91 εις διαθεσιν σας. Είς ποίαν διεύθυνσιν να σταλλώσιν;

Δ. Κατούν, Α. Α., Π. Μαρούγκαν, Δ. Μπόσπουλον, Β. Κομήτην, Βεατρίκη, Α. Περάνην, Μ. Α. Μα, Δάφνη Ν. Χ., Π. Μυσσίνη, Αγ. Τέαν, Δ. Οικονομίδην, Άγγ. Τσιώμου, Γ. Μασούραν, Ν. Μεσσόνον, Σ.

Γεώργ. Ν. Μαρίνος, εκ Ζακύνθου, βραβεύσεις εις τόν πρό μινός ένεργηθέντα Διαγωνισμόν Διηγήματος υπό τό ψευδώνυμον «Σάνδρος Γρανίτης».

Ευμορφούλην, Γ. Ζαχαράκη, Α. Γεωργακόπουλον, Π. Χρονόπουλον.

Τά παρ' ήμων σταλάντα λογογραφήματα ελήφθησαν, και θά δημοσιευθώ με την σειράν των έφ' όσον εγκριθώσιν.

ΘΕΑΤΡΑ

Κυβέλης.—Την προσεχή Κυριακήν, ήμέραν του Πάσχα, διακοπόμενον του κινηματογράφου, ο θίασος Κυβέλης κάμνει έναθύν τών παραστάσεων του της έφτεταινης καλοκαιρινης περιόδου.

Πανελλήνιον.—Ο ώραιότερος και μεγαλειότερος κινηματογράφος Έλλάδος και Άνατολής υπό την διεύθυνσιν του κ. Κ. Εμπεδόλου. Τρεις αλλαγαι ταυνών την εβδομάδα. Όρχήστρα Κρασού.

Παλλάς.—Νέον θέατρον οικοδομηθέν αποκλειστικώς διά Κινηματογράφου, πολυτέλειαν φωτισμού θανάσιως, ασφάλεια, εύροι έξόδου και όλα τά απαιτούμενα διά νεότερον θέατρον. Αί ταυνίαι πρώτης τάξεως από μεγάλους οίκους Εθνοπαύκους. Ταυνίαι επίσης καθαρώς Έλληνικάί. Όδός Σταδίου, 5 μ. μ. μέχρι του μεσονυκτίου.

ΚΑΤΑΧΟΡΙΣΕΙΣ

10 Λεπτά ο στίχος (έν 88 στοιχείων) διά πέν έμμοσιμα της στήλης ταύτης.

Αντ. c. p. Δοίς: Α. Κονδολίτης, Banque de Metelin Coniple.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Συνεχίζων την διά της Έλλάδος δήλωσιν μου 28ης λήξ. παρακαλώ τους ζητούντας πληροφορίας να μεί γνωστοποιώσι τό αλληθέ όνοματεπώνυμόν των, καταγωγήν, επάγγελμα και ηλικίαν, άλλως δέν απαντώ. Τό ίδιον βεβαίως θέλω πράξει και εγώ. Είς δε τους επιθυμούντας να ταλλάξωσι φωτογραφίας, αποστέλλω την ήλικήν μου εις C. P., παραπλευρώς της οποίας θά συμβολίζεται θαυμασιώς τό πρό πολλού ήδη δρόν Μέγα Έθνικόν Έργον. Georges Vyron, Ρ. Γ. Le Caire.

Μ' ένα μόνο σου φιλή

Χαριμένο στη Νύκτα μου ποίος να πονή τόν πόνο σου μαντεύω, αλλά του κάκου ο δυστυχής τό φάρμακο γυρεύω. Τό φάρμακο τό έχει αυτή και όμως δέν τό δίνει, αφού σού άνοιξε την πληγή άγίαστρον ο' άφνει. Έλα, έλα παιά, χρυσό μου, έλα γιάς την πληγή, έλα κάμει τό γιατρό μου μόνο μ' ένα σου φιλή.

Αλεξάνδρεϊα

Προς τόν έν Κοζάνη αποβιβάσαντα εξάδελφόν μου Ανδρέαν Φούφαν, στρατιώτην

Ημέραν Παρασκευήν, ήμέραν ήλιερήν έδουσε Όχι, διά πάντα, διότι αινία ή μήνη ή μάνη.

Έσθενες εις την Κοζάνην; ή Δέξα και τιμή Σ' έστειρον με στέφανον εκ δάφνης.

Διά την μάχην έφυγες μ' άσφαον μεγάλην θάνατος ή Ελευθερία, έπένυχες άμφοτερα.

Κοίμου ένδοξο και εύτυχ ή νεκρέ, Διότι την Έλλάδα μας ως επένυχες κατάστησας μεγαλήν.

Αμαλία Χρήστος Γ. Κωστόπουλος

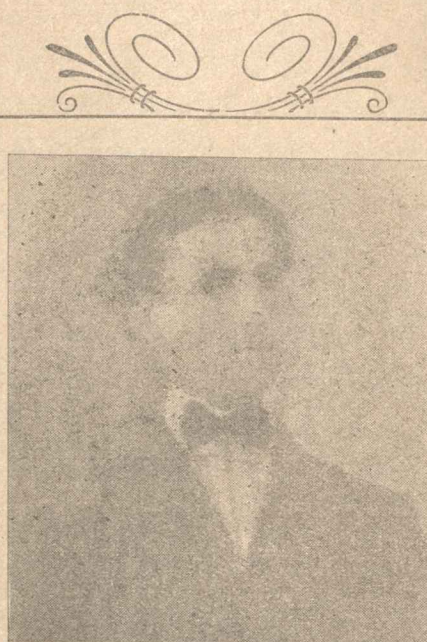
Οί βραβευθέντες κατά τό Δημογήρισμα Ιών Ψευδωνύμων Ιού 1912

Σταύρος Μ. Παπασταύρου εκ Θηβών, βραβεύσεις υπό τό ψευδώνυμον «Όλονυχτία της Κρήτης»

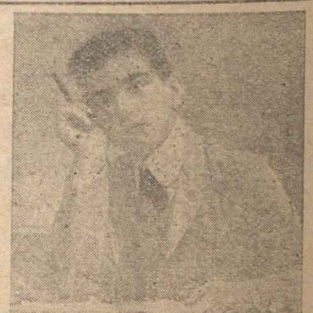
Κωνσταντίν. Ζανθόπουλος εκ Ζαχαρικού Αιγύπτου, βραβεύσεις υπό τό ψευδώνυμον «Απογοητευμένη Καρδιά»

Θεοδοσιόλης Μυριανθοπούς εκ Βόλου, βραβεύσεις πρώτος υπό τό ψευδώνυμον «Κυματίζουσα Νικηφόρος Γαλασόλεως»

Γεώργιος Η. Μαρίνος εκ Ζακύνθου, βραβεύσεις υπό τό ψευδώνυμον «Γλυκιά Έλπίς»

Ιωάννης Μέζας εκ Κερκύρας, βραβεύσεις υπό τό ψευδώνυμον «Ωραία Έλλάς»

Αντ. c. p. πανταχού. Α. Patricios Ρ. Ο. Box 321, Salisbury Rhodesia South Africa.

Αντ. c. p. Προτιμώ καλλονάς. Γεώργ. Η. Μαρούγκ, Ρ. Γ. Ζάκυνθον.

Η είκοστή πέμπτη του Μαρτίου

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Αντ. c. p. έντός φακέλλων μόνον εκ του νομού Άττικουβουτίας. Δοίς μου: Π. Π. Ρ. Γ. Σαλαμίς.

Η τετήμερος μάχη των Κορυτσών

Σταίς ψήλαις κορυφαις των Κορυτσών και των πέρις τριγύρω βουνών πρωινή έφρουσε ή αύρα με γλυκύ καθάρων ούρανόν.

Πλύν την ούτ' ήσυχάζουσιν φύσιν διακόπτεται εβαίφνης βαρύς του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Είμαι Έλλην άκούω να πέφτουν των Έλλήνων τά όπλα βροχή του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Είμαι Έλλην άκούω να πέφτουν των Έλλήνων τά όπλα βροχή του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Είμαι Έλλην άκούω να πέφτουν των Έλλήνων τά όπλα βροχή του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Είμαι Έλλην άκούω να πέφτουν των Έλλήνων τά όπλα βροχή του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Είμαι Έλλην άκούω να πέφτουν των Έλλήνων τά όπλα βροχή του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Είμαι Έλλην άκούω να πέφτουν των Έλλήνων τά όπλα βροχή του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Είμαι Έλλην άκούω να πέφτουν των Έλλήνων τά όπλα βροχή του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Είμαι Έλλην άκούω να πέφτουν των Έλλήνων τά όπλα βροχή του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Είμαι Έλλην άκούω να πέφτουν των Έλλήνων τά όπλα βροχή του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Είμαι Έλλην άκούω να πέφτουν των Έλλήνων τά όπλα βροχή του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Είμαι Έλλην άκούω να πέφτουν των Έλλήνων τά όπλα βροχή του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Είμαι Έλλην άκούω να πέφτουν των Έλλήνων τά όπλα βροχή του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Είμαι Έλλην άκούω να πέφτουν των Έλλήνων τά όπλα βροχή του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Είμαι Έλλην άκούω να πέφτουν των Έλλήνων τά όπλα βροχή του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Είμαι Έλλην άκούω να πέφτουν των Έλλήνων τά όπλα βροχή του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Είμαι Έλλην άκούω να πέφτουν των Έλλήνων τά όπλα βροχή του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Είμαι Έλλην άκούω να πέφτουν των Έλλήνων τά όπλα βροχή του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Είμαι Έλλην άκούω να πέφτουν των Έλλήνων τά όπλα βροχή του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Είμαι Έλλην άκούω να πέφτουν των Έλλήνων τά όπλα βροχή του παλίου ή ήχος κι' ή κρότος ή βροχή των σφαίρων συνεχής.

Βαρκαρόλα

Φύσα γεράκι δροσερό και σπρόξε τή βαρκαρόλα, Νά πώ περά στη στεριά πριν λάμψη ή αύροβλα.

Φύσα γοργά να πεταχτώ στη γή τή μητρική μου άχ φύσα άγέρι δροσερό να δω την ακριβή μου.

Δέν φυσά τάγέρι παιά, ίσα όλοι στα κομπία.

Νά την ιδώ μες την κρυφή την ώρα που κοιμάται και να σταθώ να άναρευτή να δω αν με θυμάται.

Άκου ή φωνή του παιτιού πώς άγριεύεται πάλι. Φέξε τάστερι του ούρανου να βγώ στο περιγιάλι.

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

Νά θυμηθώ και πάλι που την είχα στην άγκάλη, και μούλεγε, θά μάγαψες στα ξένα που θά πξς!

</

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΓΟΛΓΟΘΑΝ

«...Καὶ ἀγγαρεύουσι Σίμωνα Κυρηναῖον ἐσχόμενον ἀπὸ ἀγροῦ ἵνα ἄσῃ τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ».